

• ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ •

ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ

• ΕΦΗΜΕΡΙΣ •

Γ. Μορ

SORESCO ZINCO

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

“Εκαστον φύλλον παράδες 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

’Αντηλιά

66 ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ 66

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
Γραφεία: Κουρσούμ χάν, αριθμ. 3.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

* Ετησία εν Κωνσταντι ουπόλει. Γρ. 30
» ταῖς Ἐπαρχίαις. » 40
» τῷ Ἐξωτερικῷ. Φρ. 10

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Πεννιές. — Ν. Ἀμουργιανῶν, Οἱ λαμπάδες τοῦ γάμου. (Παραμῦθι) — Α. Οὐλανδ, Τ' ὄνειρο. (ποίημα) — Ι. Αἰσάη, Ἡ Ἀβυθὸς ἢ Ἀκωλή. — Φωριέλ, Ἄγνωστος ἦρωσ, (μετάφρασις) Ι. Λαμπροῦδου. — Ηο. Πίντζα, Ἀριθμητικὴ τοῦ χοροῦ, (ποίημα) — Ζερροφύλλου, Νεκρὸς ζῶν, (Κωμῳδία) — Δ. Χριστοφοροῦδου, Ψυχολογικὴ κατέστασις. — Γκν δὲ Μωπασάν, Ἡ νεκρά. (Διήγημα, Μετάφρασις Α. Περικαλλίδου), Δ. Ε. Συμβουλαὶ διὰ κορίτσι. (εἶλος) — Αντιζόου, Χρονογράφημα. — Α. Γ. Φιλολογία καὶ Τέχνη. — Κωστή Παλαμῆ, Ἀπὸ τοῦσ ἰάμβους καὶ ἀναπαιστους. — Ὀλιγόστιχα, λύσεις αἱ ἰγμάτων, ἀστεία, ἀνέκδοτα, ἐρώτησις, αἰνίγμα, ἀλληλογραφία, εἰκόνες.

ΠΕΝΝΙΕΣ

Αἱ προπαγανδικαὶ σχολαί, αἱ ὡς πρὶν γράμμα τῶν ἔχουσαι τὴν διαπρέβλωσιν τῶν ἐθνικῶν μας φρονιμάτων, κυριολεκτικῶς ἐφύλαξαν. Φαίνεται ὅτι συνεννοηθεῖσαι μετὰ τῶν ἐξεσπράτευσαν ἐναντίον τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου, ἀκριβῶς διότι τὸ στοιχεῖον αὐτὸ εἶναι ὑπερήφανον καὶ ἔχει ἐθνικὰ φρονήματα. Καὶ ἕως ἐδῶ εἰς ἐφθασεν τὸ πρᾶγμα, ἔχει καλῶς, περὶ καλῶς μάλιστα, ἀφ' ἑσθ' ἀνατισθῆσαν μερικοὶ τῶν ἰδικῶν μας καὶ ἀπέσυραν τὰ τέκνα τῶν ἀπὸ τὴν διαφθορὰν καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ αἰσθήματος, ἀλλ' εἰς τὸ κρυπτόν οἱ ἀξιώσιμοι ἱεροδιδάσκαλοι μετέρχονται ὡς πάλαι τὸ ἱερουτικόν τῶν οὐραγμάτων. Προσπαθοῦν νὰ πείσουν γήρας καὶ ὄρφανὰ περὶ τοῦ ἀγίου τοῦ σκοποῦ τῶν, ὑπόσπονται καὶ προσφέρουν δελεασματα. Εἰς τοῦτο μᾶς πείθει τὸ ὅτι ὑπάρχον ἔτι πολλοὶ Ἑλληνόπαῖδες εἰς τὰς ἀνοσίας ταύτας σχολὰς, ὅλοι μικρὰς ἡλικίας καὶ τῆς ἀνάγκης. Δὲν θὰ καταβλήθῃ λοιπὸν ὑπ' ἡμῶν ἐντονοπτεία ἐνέργεια; Δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀπογυμνώσωμεν τὰς σχολὰς αὐτάς Ἑλλήνων μαθητῶν; Τὰ λόγια πρέπει νὰ γείνουν πράξεις. Τὸ παραδειγμα ἴδῃ μᾶς τὸ ἔωσαν οἱ ἔσθ' οὐ μαθηταὶ τῶν σχολῶν τούτων, εἰ ἔχοντες δικαίωμα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης ἑλοκλήρου τοῦ ἔθνους.

* * Ἡ ἔγκριτος συνάδελφος «Πρόδος» ἤνοιξε κακῶλογον ἐράνων πρὸς συλλογὴν τοῦ ἀναγκαίου πρὸς διὰ τὴν ἐξ-ἀκλούθησιν τῶν σπουδῶν τῶν ἀποχωρησάντων μαθητῶν ἀπὸ τὰς προπαγανδικὰς σχολὰς. Ζητεῖ τὸν ὄβολόν τῆς γήρας, τὸ κερματίον τοῦ πένιτος. Ἀπὸ τοῦσ πλουτοκράτας ἔχασε φαίνεται καθε ἐλπίδα καὶ καθε ἐνέργειαν πρὸς προύσταίαν τῆς ζωῆς, πρὸς προστασίαν τῆς υγείας. Οἱ μεγαλοπράγμονες αὐτοὶ ἔχουσι τὰ βλίμματα ἄλλοῦ ἐστραμμένα. Ἐβτικισαν καὶ κτίζουν καλλιμάμαρα μέγαλα, ὅπως ἐν αὐτοῖσ κατακίησιν ἀβενεῖς, ριαιωῶντες, ἀπείκληροι. Δὲν λέγουμεν ἔτι καὶ τοῦτο εἶναι κακόν, ἀλλ' ὅταν κινδυνεύῃ ἡ υγεία καὶ ἡ ζωὴ πρέπει πρὸς αὐτάς νὰ στραφῶμεν.

* * Αἱ ἐκ Μακεδονίας εἰδήσεις παρουσιάζουν τὰ πράγμα-

τα ἐκεῖ περὶ μελανὰ. Κάτι βροζει, τὸ ὅποιον δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ ξεσπῶσῃ καὶ μάλιστα λίαν προσεχῶς. Οἱ Μουσουλμάνοι λαμβάνουν δραστήρια μέτρα καὶ οἱ Τούρκοι τοῦσ ὀπλιζόντες μέχρις ἰδόντων, ἐπὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἀφοπλίζουσι ὅλους τοῦσ Χριστιανούς. Τὸ πρᾶγμα βρωμᾷ. Γνωστόν εἶναι πλέον ὅτι αἱ ἀρχαὶ διακαίονται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἐκφοβίσουν πάντα μὴ Μουσουλμάνον καὶ νὰ τὸν ἔχουν φαγιᾶ τους. Τὸ τοιαῦτον βέβαια δὲν θὰ ἀνεγίσουν οἱ Χριστιανοί. Καὶ ἐτοιμάζεται ἐφικῶδες πλῆθ. Ἐγόμεν πεπειθῆσιν ὅτι ἐκ τούτης δὲν θὰ εἶναι οἱ Τούρκοι ἐκείνοι ποῦ θὰ ὠφελήσων.

* * Ἡ ἑλληνικὴ κίνησις ἔλαβε τώρα τελευταίως ὀξύτατον χαρακτήρα. Ὑφίστανται δύο ἀντικαθήμεναι ἰδέαι: ἡ τῶν Χριστιανῶν καὶ ἡ τῶν Μουσουλμάνων, οἱ τελευταῖοι μάλιστα ὑπεραπικόμενοι καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν προβαίνουσι εἰς βασιάνους καὶ λιστείας ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν.

* * Ἡ γαλλοαρχαὶ κίνησις Μεσαγῶρου τὴν παρελθούσαν κυριακὴν διοργάνωσε χορευτικὴν ἡμερίδα, εἰς τὴν ὅποιαν προσήλθον καὶ πολλὰ μέλη τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος. Ἐντύπωσιν ἐνεποιεῖ ἡ ποικιλία τῶν γρωμάτων τῶν γυναικείων περιβολῶν, τὰ ὅποια ἰδιαίτῶν εἰς ἐκαστὴν ἐθνικότητα. Ὑπῆρχε τὸ τρομερῶς ἀνοικτὸν κόκκινον, κυανῶν, βυσσινὶ καὶ τὰ ποικίλα, πρὸ τῶν ὁποίων θὰ ἐστράμαζε κάθε κομψὴ Περαιώτισ. Ἡ ἡμερὶς διεξήχθη ἐν μεγάλῃ εὐθυμῳίᾳ, διαρκέσασα μέχρις ἑσπέρας καὶ τὸ πολὺ πλῆθος ἀπεχώρησεν εὐχαριστιμένον καὶ ἀποκομίζον λαμπρὰ ἐντύπωσιν. Ἐνα πρᾶγμα ὅμως ἔγουμεν νὰ παρατηρήσωμεν. Ἡ οἰκία ἐθα ἔλαβε γῶφον ἡ ἡμερὶς ἀντήκεν εἰς τὴν παλαιοντολογίαν. Ὁ εἰσερχόμενος ἐν αὐτῇ ἔπρεπε νὰ ἀφάρθῃ τὸν πλόν του καὶ νὰ κύπτῃ, διότι ὑπῆρχεν ὁ κίνδυνος νὰ σπᾶσῃ τὸ κεφάλι του. Ἐλτισμονήσαμεν νὰ εἰπωμεν ἀνωτέρω ὅτι ἡ ὄραία αὐτῇ γαλλοαρχαὶ ἡμερὶς, μετετέτραπῃ εἰς ἑλληνικὴν, ἀρομοιωθεῖσα ὑπὸ τοῦ πε ἰβάλλοντος φαίνεται, καὶ κατὰ τὸ πέρα; αὐτῆς ἠκύσθησαν ὅλοι αἱ ἑλληνικαὶ καντάδες.

* * Ἡ τὴν τετάρτην συμβᾶσα πρὸ τοῦ Γαλατᾶ-Σεράι, ἀπαισία σκηνὴ ἐνεποίησεν ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοῦσ καὶ εἰς τοῦσ ξένους. Ἡ τουρκικὴ ἔγχεα ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου, τοῦ εὐγενετέρου στοιχείου ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων, τὰ ὅποια κατοικοῦν τὴν βαρβαρωθεῖσαν αὐτὴν γῶφον, ἔσθ' αὐσιν εἰς τὸ διαπασῶν. Ἡ ἀστυνομία ἐπλήγωσεν, ἐφόνευσε διὰ τοῦ βαρβαροτέρου καὶ ἀγριωτέρου τρόπου, ἀλλὰ τὰ ἀγρία καὶ ἀπαισία ὄργανα τῆς ἀστυνομίας δὲν πρέπει νὰ ἔχουν τὴν εὐθύνην, τὴν εὐθύνην ἔχει ὀλόκληρον ἡ νεοτουρκικὴ κυβέρνησις τοῦ Ὑψηλοτάτου Χιλμῆ πασα, ἥτις ἔταξεν ὡς ὄρον εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς τὴν καταπολέμησιν κάθε Ἑλληνικοῦ. Καὶ κατόπιν μᾶς λέγουσι ὅτι ἔγουμεν τὰ βλέμματα ἐστραμμένα ἄλλοῦ, ὅτι ἐν τῇ ψυχῇ μας διατρέφομεν κάθε ἄλλο παρὰ ὀθωμανικὰ αἰσθήματα, ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ ἔγουμεν; Ἡναγκάσθημεν ἄλλοτε πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς βρομερᾶς πολιτείας τῶν ἀπολυταρχικῶν κυβερνήσεων, ἀναγκαζόμεθα καὶ τώρα ὑπὸ τῶν συνταγματικῶν κυβερνήσεων, αἱ ὅποιαι συχνὰ ἐκδηλώνουσι τὸ μῖσος ὅλου τοῦ τουρκικοῦ πληθυσμοῦ ἐναντίον τοῦ μεγάλου ἑλληνισμοῦ.

* * Εἰς τὸ εὐγγέλιον τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐγράψαμεν περὶ σωματείου τινός, συσταθέντος ἐν Τσεγγελλ-κιοῦ. Τὴν τελευταίαν στιγμὴν μαθάνομεν ὅτι τὸ σωματεῖον τοῦτο διελύθη εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη. Μήπως αἰτία τῆς διαλύσεως εἶναι ὁ δρακόντειος ὄρος τοῦ καταστατικοῦ;

ΟΙ ΛΑΜΠΑΔΕΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

Κι' ὁ Ρήγας στὸ παλάτι του προσκάλεσε τὸ μάγο, τὸ μεγάλο του τὸ μάγο. Καὶ τοῦ εἶπε πῶς ἡ κόρη του ἢ μογάκριβη, ἢ λυγερό, ἢ πεντάμορφῆ του ἢ κόρη, παντρεύεται καὶ τὴς λαμπάδες φέρανε, μὰ πῶς αὐτός, αὐτός δὲν ξέρει καὶ γιατί, τρομάζει καὶ ζητῶντας τὰ μελλούμενα νὰ διῆ, θαμπώνει του τὸ φῶς, κι' ὁ ροῦς του στέκει. Τὸ παλληκάρι, ὁ γαμπρός εἶναι καλὸς καὶ ὁμορφος καὶ καλῆς φύτρας γέννα. Τὴν ρηγοπούλα τὴν λατρεύει καὶ αὐτὴ τὸν λαχταρᾷ ἀπὸ ἀγάπη λιγωμένη. Μὰ πῶς αὐτός, αὐτό. Ἐν ξέρει καὶ γιατί, τρομάζει, καὶ ζητῶντας τὰ μελλούμενα νὰ διῆ, θαμπώνει του τὸ φῶς κι' ὁ ροῦς του στέκει.

Καὶ ζήτησεν ὁ μάγος γιὰ νὰ διῆ τις κοντηλένιες, τις πελεκητὲς λαμπάδες. Καὶ μὲ ζεστὴ βελόνα κέντησε τὴν μιά, ἀπάνω ἀπὸ λεκάνη μπακιρένια, καὶ στάλαξε μὰ στάλα ἀπ' τὸ κερὶ μὲς τὸ νερὸ ποῦ τῶγε διαβασμένο, κ' ἔσκυψε καὶ μὲ σχήματα παράξενα, λογιῆς κοπῆς διάβασε μαγγανιές. Καὶ εἶδε κατὶ ποῦ τὸν τρομάξε. Καὶ εἶπε τοῦ ρήγα λυπημένα: Μὲς τις λαμπάδες τις περήφανες ἔχει κερὶ ποῦ φέρονε δυστυχία γιατί ὁ τεχνίτης ἄθελα καὶ ἄξερα ἔλνωσε κάπου ἀποκέρια, κερῶν, ποῦ λυπημένα κάφανε σ' ἐῖ οὐ νεκροῦ σαβανωμένου στοῦμα.

Κι' ὁ ρήγας διάταν ἔδωκεν εὐθύς μελόπητες νὰ φέρον ἄπ' τὰ ὄρη καὶ τὸν τεχνίτη φώναξεν ἐκεῖ μπροστά του νὰ δουλέψῃ τις λαμπάδες. Καὶ ξαναῆρτε ὁ μάγος καὶ ξανάκανε τις μαγγανιές πάλε τις ἀπόκρυφες καὶ λυπημένους πάλε φώναξε: Μὲς τις λαμπάδες τις περήφανες ἔχει κερὶ ποῦ φέρονε δυστυχία, γιατί ἄθελα καὶ ἄξερα οἱ μέλισσες βοσκήσαν σὲ ἐρημικὸ νεκροταφεῖο.

Καὶ κλοῦβα κάμανε πελόρια στοῦ παλατιοῦ τὸν ἀνθοστολίστο τὸν κῆπο, καὶ μελισσιῶνες φέρανε ἀπάθηνες καὶ φύλαξαν νὰ πλέξουν τὸ κερὶ τους, καὶ χύσαν τις λαμπάδες τις ποθοῦμενες. Μὰ ξαναῆρτε ὁ μάγος καὶ ξανάκανε τις μαγγανιές πάλε τις ἀπόκρυφες καὶ λυπημένους πάλε φώναξε: Μὲς τις λαμπάδες τις περήφανες ἔχει κερὶ ποῦ φέρονε δυστυχία. Ἀγέρας γλυκοφύσηξε καὶ ἔφερε, ἄθελα καὶ ἄξερα κι' αὐτός, ἀπάνω ἀπὸ μνημοῦρι, τὸ σπόρο ποῦ ξεφύτρωσε λουλούδι μὲς τὸν κῆπο, πῆραν οἱ μέλισσες τροφὴ καὶ πλέξαν τὸ κερὶ τους.

Κερὶ ἀγρό, κερὶ ἄδολο, ρήγα μου, ὅσο θέλεις, μὰ γιὰ κερὶ ποῦ θάνατο μέσα του νὰ μὴν ἔχη, μὴ τὸ ζητᾷς τῆς κόρης σου νὰ πλέξῃ τις λαμπάδες. Μὴ τὸ ζητᾷς γιὰ νὰ τὸ βροῆς, γιατί καὶ δὲν ὑπάρχει.

Ν. Ἀμουργιανός.

Τ' ΟΝΕΙΡΟΝ

Μὲς τὸν πανῶριο κῆπο περπατοῦνε δυὸ ποῦ κρυφαγαπιοῦνται ἀπὸ καιροῦ, ἔτσι χλωμοὶ καὶ ἀρρωστημένοι ποῦναι καθήσανε σὲ μέρος ἀνθηρό.

Φιλήθησαν στὰ μάγουλα οἱ καημένοι, φιλήθησαν στὸ στόμα ὄλο φωτιά, ἐμείνανε σφιχτὰ ἀγκαλιασμένοι, ξανάννοιωσαν, δὲν ἔχουν ἀρρωστία.

Ἀπὸ δυνατὰ κουδούνια κουδουνίζουσι ἐσθύσθη τ' ὄνειρό τους ἔδεκεῖ τὴ νέα μὲς τὸ μοναστήρι χτίζουσι, τὸ νέο στὴ βαθειὰ τὴ φυλακί.

(Μετὰφρασις) Δ. Οὐλανδ.

Η ΑΒΥΘΟΣ ἢ Η ΑΚΩΛΗ

Τὸ τρίτο τοῦτο παράδοξο φαινόμενο, εἰσρίσκειται εἰς τὸ μέσον τῆς νήσου, κατὰ τοῦσ πρόποδας τοῦ μεγαλοπρεποῦσ ὄρους τοῦ ὀνομαζομένου Αἰνος, τοῦ δήμου Πυργί. Εἶναι μικρὰ τις λίμνη ἔχουσα περιμετρον ἐνὸς χιλιομέτρον. Κατὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς λίμνης παρουσιάζεται μία ἄλλωσσοσ ἀποτόμων ὀρέων, κατὰ δὲ τὴν ἀνατολικὴν ἐπὶ γραφικωτάτης καὶ χλοερᾶς ἐκτάσσεως καταφύτου πεδιάδος διέρχεται μικρὸς τις ποταμὸς Πόρος ὀνόματι, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς εἰρημένης λίμνης, διασχίζει ὀλόκληρον τὴν ἀνατολικὴν λεκάνην καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν μικρὸν κολπίσκον Πόρον ἐναντι τῆς Ἀκαρνανίας.

Κατὰ τρώτην ὄψιν οὐδὲν τὸ παράδοξον μᾶς παρουσιάζει ἢ μικρὰ λίμνη ποῦ νὰ μᾶς ὑποχρῶσῃ νὰ τὴν ὀνομάσωμεν παράδοξον φαινόμενο. Εἶναι ἥρεμος καὶ διαγῆς. Τὰ νερά της καθαρὰ ὡς κρυστάλλοσ καὶ δροσερώτατα, πέριξ της θάλλει χλοεροτάτη φυτεία ἀπὸ κεραιῆς καὶ καρυδιές, οἱ δὲ κάλαμοι ἐνούμενοι μὲ τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων, σχηματίζουσι ἴσκιους, οἱ ἐποῖοι ριπτόμενοι μέσα εἰς τὰ νερά σᾶς φαίνεται πῶς σχηματίζουσι διαφόρους μορφὰς κινουμένων νεραῖδων, ποῦ λούζονται εἰς τὰ καθάρια νερά τῆς δαιμονιάδους ἑλληνικῆς φαντασίας τῶν νυμφῶν καὶ παρθένων, αἵτινες ἐξερχόμεναι τὴν μεσημβριάν ἐκ τῆς μυστηριώδους λίμνης, χορεύουσι ἢ κτενίζονται, ἐν ᾧ ὁ Πᾶν τοῦσ συνοδεῖ μὲ τὸν ποιητικόν του ἀὸλὸν ποῦ τοῦ ἐχάρισεν ἢ φαντασία τοῦ Ὀμήρου.

Ὀνομάζεται Ἀκωλή ἢ Ἀβυθὸσ, διότι, ὡς λέγουσι, δὲν ἔχει βυθὸν (πυθμένα). Καὶ τῶ ὄντι εἶναι ὀλίγον περιεργον, διότι δὲν γνωρίζουσι ὀπόθεν σωρεύονται ἐκεῖ τὰ νερά καὶ σχηματίζουσι τὴν εἰρημένην λίμνην.

Τὸ ἀξιοπεριωρότερον ὅμως πάντων εἶναι ὅτι, μεθ' ὅ-
λας τὰς μέτροι τοῦδε γενομένης ἐρεύνης δὲν κατορθώθη
νὰ μετρηθῆ τὸ βάθος τῆς. Ἐκτενέσταται μελέται ἔ-
χουσι γαίη μέχρις σήμερον ἐπὶ τούτου, καὶ ἐποχὴ δὲν
παύεται χωρὶς νὰ ἀναφανοῦν διάφοροι ἐπιστήμονες
καὶ ἀπεσταλμένοι ἀκαδημιῶν, οἵτινες ἐπισκεπτόμενοι
τὴν νῆσον καταναλίσκουν ὄλην τὴν σοφίαν καὶ ἐπι-
στήμην ἵνα φέρωσιν ποίαν τινα λύσιν. Οἱ τολμηρότεροι
καὶ ἐπιμονώτεροι πάντων ἐφάνησαν οἱ Ἄγγλοι, οἱ ὁ-
ποῖοι πολλάκις ἔφερον ἐπὶ τόπου διάφορους καταμε-
τρικὰς μηχανὰς ὡς καὶ μηχανὰς καταδυτικὰς, ὅπως
μετροῦσιν τὸ βάθος, ἢ κατορχόμενοι εἰς τὰ ἄδυτα τῆς
λίμνης ἀνακαλύψουν τὸ μυστικὸν ποῦ κρατεῖ εἰς τὰ
βάθη τῆς ἢ ἐπίμων καὶ μυστηριώδης λίμνη. Ἡ βολὴ
κατέρχεται, κατέρχεται καὶ τὸ νῆμα ἐξαντλεῖται, ἀλλὰ
πυθμὴν δὲν βρῖσκειται. Καταναλίσκονται διπλασία ποσό-
της νῆματος ἢ εἰς τὰ ἀμέτρητα βάθη τοῦ Ἀτλαντικοῦ
καὶ τοῦ Εἰρηρικοῦ ὠκεανοῦ, καὶ ὅμως τὸ καταπληκτι-
κὸν βάθος τῶν ὠκεανῶν ἐμετρήθη, ἐνῶ τῆς εἰρημένης
λίμνης ἢ βολὴς δὲν εὐρίσκει πυθμένα.

Τί συμβαίνει τότε; ἐρωτῶσι. Καὶ ἀπερνίζοντες τὴν
λίμνην τὴν ἀποκαλοῦσι **Μαγεμένην**, ἀλλ' ἢ λίμνη βρα-
δέως καὶ ἀπορύβωτος κινουσα τὰ ἡρεμοῦντα νερά τῆς
κατέρχεται εἰς τὸν μικρὸν ποταμὸν ποῦ σχηματίζει,
καὶ ἀφίνοσα μαγευτικὸν ψῆυρον ἐπὶ τοῦ γραφικοῦ
καταρράκτου, οἷος φαίνεται πῶς λέγει ὡς ἀπάντησιν
εἰς τοὺς σοφοὺς: **Μὴ ζητήτε τὰ ἀδύνατα.**

Τότε ἐνδύομενοι τὸ τῆς καταδύσεως ἔνδυμα, ζητοῦσι
νὰ κατέλθωσιν εἰς τὰ βάθη τῆς λίμνης καὶ ἀποσπάσω-
σιν ἐκεῖθεν τὸ μυστικόν, ἀλλ' ἢ ἀδυστήρᾳ Σειρήνᾳ τῆς
στοιχειωμένης λίμνης δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἀναίδειαν, νὰ
τολμοῦν δλδ. νὰ κατέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς,
ἐξανίσταται καὶ ὀρμῶσα νὰ τοὺς πνίξῃ, κραῖζει συγ-
χρόνως: Ἡ γῆ μόνον τῶ ἀνθρώπῳ καὶ ἢ ἐπιφάνεια,
τὰ δὲ λοιπὰ τῶ μυστηρίου. Κατόπιν ἀνέρχονται ἐπὶ
ἐξέχοντός τινος τεμαχίου βράχου, ὃ ὅπως ἐξέρχεται
ἐκ τῆς κατορυφείας τοῦ βράχου καὶ ἐκεῖθεν ἐκφέρουσι
τὴν γνώμην των' ὅτι δλδ. δὲν ἔχει πυθμένα.

Τότε πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ φαινόμενον τοῦτο; Νὰ
εἰπωμεν ὅτι δὲν ἔχει πράγματι πυθμένα; Μὰ τότε
ἔπρεπε νὰ διόρχεται ὀλόκληρον τὸ γῆινον σῶμα καὶ νὰ
ἐξέρχεται εἰς τοὺς ἀντίποδας. Νὰ ὑμολογήσωμεν αὐ-
τὴν λέγοντες τῆς τὸ «Χαῖρε βάθος ἀφθαστον ἀνθρω-
πίνοις λογισμοῖς;» Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον δὲν ἔπραξαν
οὐδὲ οἱ προπάτορές μας, οἱ συνηθίζοντες νὰ ἀποθεώ-
νωσι καὶ μυθολογῶσι πᾶν τῆς φύσεως δυσεξήγητον
καὶ εἰς τὸν νῦν ἀπόροιστον.

Πολλοὶ φρονοῦσιν, ὅτι ἢ εἰρημένη λίμνη ἔχει σχῆμα
κωνοειδὲς καὶ καταλήγουσα εἰς ὅλην ἐμβάλλει εἰς τὸν
ἐποχθόνιον διάπυρον ποταμὸν, ὅπως καὶ ἢ καταβόθρα
τοῦ Ἀργουστολίου, περὶ τῆς ὁποίας ὠμιλήσαμεν εἰς τὸ
προηγούμενον φύλλον.

Πολὺ πιθανόν. Ὑπόθεσις ὅμως.

Ἄλλοι φρονοῦσιν ὅτι τὸ ὕδωρ πηγάζει ἐκ τοῦ πυθ-
μένος ὡς ἀναβλυτικὴ πηγὴ, καὶ ἐνεκὰ τούτου ἐμποδί-
ζει τὴν κατορχομένην βολίδα νὰ ἐγγίσῃ τὸν πυθμένα
μετεωριζομένη ἄνω. Τὸ τοιοῦτον ἴσως νὰ εἶναι καὶ τὸ
ἀληθέστερον, καθ' ὅτι πλησιάζει πρὸς τὴν ὀρθὴν ἀντί-
ληψιν.

Ὑπόθεσις ὅμως καὶ αὐτή.

Ἄλλοι πάλιν λέγουσιν ὅτι ἔχει συγκοινωνίαν μετὰ τὴν
λίμνην τῶν Ἰωαννίνων. Πολὺ πιθανόν, ἀλλὰ πόθεν
τὸ γνωρίζουν; Δύσχορίζονται οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων
Πυργί, ὅτι πολλάκις εὗρον ἐπιπλέοντα ἐπὶ τῆς λίμνης
τεμάχια ξύλων ἐγλυμμένων ὡς καὶ ἄλλα ἀντικείμενα,
μάλιστα κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ εὐρέθη μία
ξύλινη ταμβακοθήκη, ἀνήκουσα εἰς αὐτόν. Τὸ τοιοῦ-
τον ὅμως ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶναι μῦθος τῆς Χαλιμῆς,
διότι πῶς κατῆλθεν εἰς τὸν πυθμένα τῆς λίμνης τῶν
Ἰωαννίνων, ὅπως ἀνέλθῃ κατόπιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν
τῆς λίμνης τῆς Κεφαλληνίας. Ἔστω. Τὴν λύσιν τὴν
ὁποίαν ἔφερον μέχρι τοῦδε οἱ σοφοὶ τῆς Ἑσπερίας,
ἔφερον καὶ οἱ χωρικοὶ τῆς Κεφαλληνίας. Τὸ δὲ ἀληθὲς
εἶναι ὅτι τὰ τρία ταῦτα παραδόξα φαινόμενα ποῦ πα-
ρουσιάζει ἢ νῆσος Κεφαλληνία, Ἡ Πέτρα ποῦ κου-
νιέται, Ἡ καταβόθρα τοῦ Ἀργουστολίου, καὶ ἢ Ἀβυ-
θος λίμνη, εἶναι ἀρκοῦντως περίεργα ὥστε νὰ ἐγείρω-
σι τὴν προσοχὴν τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ γεννώσι τὴν
ἀπορίαν. Καὶ τέλος διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἀλήθειαν
πρέπει νὰ εἰσδύσωμεν μέχρι τοῦ πυθμένος ὅπου ἢ στοι-
χειωμένη λίμνη φυλάττει τὸ μυστήριον, ὡς οἱ ἱερεῖς
τῶν εἰδωλολατρικῶν χρόνων φυλάττειν μέχρι σήμερον
ἐν τοῖς τάφοις των τὰ μυστήρια τῶν Ἑλευσινίων Μυ-
στηρίων.

Ἰάσων Ἀσάνης.

Ὁ Μπεετόβεν ἰδιότροπος

Ὁ Μπεετόβεν, εἰς τῶν μεγαλιτέρων μουσουργῶν τοῦ κό-
σμου, ὃ ἀθάνατος αὐτὸς θνητός, λέγεται, ὅτι ἦτο πολὺ ἰδιό-
τροπος. Τὸ λέγεται ὅμως αὐτὸ ἐπιθεβαιοῦται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ
ἰδίου εἰς τὸ ἡμερολόγιον του, ἐξ οὗ ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς χαρα-
κτηριστικά: «31 Ἰανουαρίου. Ἐφυγεν ὃ ὑπέρτης μου.—15
Φεβρουαρίου. Ἦλθε νέα μαγειρία—8 Μαρτίου, Ἐφυγεν ἢ
μαγειρία.—22 Μαρτίου. Ἦλθε νέος ὑπέρτης.—1 Ἀπριλ.
Ἐφυγεν ὃ ὑπέρτης.—16 Μαΐου.—Ἐφυγεν ἢ μαγειρία.—30
Μαΐου ἦλθεν ἢ οἰκονόμος.—1 Ἰουλ. ἦλθεν ἢ μαγειρία.—28
Ἰουλίου ἔφυγεν ἢ μαγειρία.—Τέσσαρες ἡμέραι κακοφαγίας
εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.—29 Αὐγούστου. Ἐξεφορτώθηκα τὴν
οἰκονόμον.

Ὁ μέγας τετραχορδιστὴς Παγανίνης, ἔλαβε μίαν ἡμέραν
πρόσκλησιν εἰς δεῖπνον, μετὰ τὴν παράκλησιν νὰ συμπεριλάβῃ καὶ
τὸ βιολίον του. Ὁ Παγανίνης ἐνόησεν τὸν κύριον σκοπὸν τῆς
προσκλησεως, ἐπροφασίσθη ὅτι εἶναι ἢ ἄλλο προσκεκλη-
μένος εἰπών: Δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω, ὅσον ἀφορᾷ
ὅμως τὸ βιολίον μου, εὐχαρίστας οἷος τὸ στέλλω.

ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΗΡΩΣ

Ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ ἀνά τὴν Ἀνατολὴν ταξιδίου
μου συνήντησα εἰς τὴν Μασσαλίαν τὸν φίλον μου Β.
παλαιὸν συμμαθητὴν εἰς τὸ Κολλέγιον τῶν Ὀρατωρια-
νῶν τῆς Τουρνόν. Ἐγκάρδιος ὑπῆρξεν ἢ συνάντησίς
μας. Δεκαπέντε καὶ πλέον ἔτη εἶχον νὰ τὸν ἴδω, ἀπὸ
τὸν καιρὸν—δηλαδὴ ποῦ εἶχεν ἀναχωρήσει διὰ τὴν Ἑλ-
λάδα. Ὅπως καὶ ἐγὼ, οὕτω καὶ ἐκεῖνος ἐσκόπευε νὰ
μεταβῆ εἰς τὸ Σαιν-Ἐτιέν, ἀπεφασίσαμε λοιπὸν νὰ
συνταξιδεύσωμε μαζύ. Εἰς τὸ λεωφορεῖον ὅπου τὴν
ἐπομένην συνηγήθημεν, μὴ ἔχοντες πῶς νὰ περάσωμεν
τὰς μακρὰς ὥρας τοῦ ταξιδίου μας, ἤρχισαμεν διηγού-
μενοι τὰς ἐντυπώσεις τῶν διαφόρων περιηγήσεών μας.

Πρῶτος ἤρχισεν ὃ φίλος μου. Ἀφηγήθη μετὰ ἀκρί-
βειαν τὰ ἐνδοξασμῶν τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα τῶν Ἑλ-
λήνων, τὴν αὐτοθυσίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἡρωϊκὴν ἔξοδον
τοῦ Μεσολογγίου. Δὲν ἠπόρουν διόλου διὰ τὰ δάκρυα,
τὰ ὅποια συνάδεδον τὴν διήγησίν του, διότι ἐγνωρίζα
ὅτι εἶχα ἔμπροσθέν μου ἢ ἀ ἐκ τῶν φιλελλήνων ἐκείνων,
οἵτινες ἄφησαν καὶ πατρίδα καὶ οἰκογένειαν, ὅπως πο-
λεμήσωσι καὶ ἀποθάνουν διὰ τὴν γλυκεῖα Ἑλλάδα.

— Πρὶν τελειώσω, μοῦ εἶπε μελαγχολικῶς, νὰ σ' ἀνα-
φέρω καὶ ἕνα ἐπεισόδιον, ποῦ θὰ με μείνῃ ἀλησιμόνητο.

Πρὸ δέκα περίπου ἐτῶν, κατὰ τὸ 1817, ἐταξείδευα
εἰς τὴν Νότιον Μακεδονίαν μετὰ ἕνα καλόγηρον. Μίαν
νύκτα ἐστάθημεν εἰς ἕνα χωρίον, τοῦ ὁποίου δὲν ἐνθυ-
μοῦμαι πλέον τὸ ὄνομα. Μετέβημεν εἰς μικρὸν τι ἀγο-
πωλεῖον χρησιμεῖον καὶ ὡς πανδοχεῖον, ὅπως διανυ-
κτερεύσωμε. Ἐκεῖ συνηγήσαμεν ἕνα ὑπηρετήν, τοῦ
ὁποίου ἢ γλυκεῖα μορφή ἰδιαζόντως εἴλκυσε τὴν προ-
σοχὴν μας. Ἦτο νέος Ἠπειρώτης ὑψηλοῦ ἀναστήμα-
τος, μετὰ ὥραον πρόσωπον, μετὰ τὴν ἀποφασιστικὴν
ζωγραφισμένην εἰς τοὺς μαύρους τοὺς ὀφθαλμούς. Καθ'
ὄλην τὴν διάρκειαν τοῦ λιτοῦ μας δεῖπνον, μᾶς παρετή-
ρει ἐξεταστικῶς, ὡς νὰ ἦθελε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ βάθος
τῆς ψυχῆς μας. Ὅτε ἐσηκώθη διὰ νὰ μεταβῶ εἰς τὸ
δωμάτιόν μου, μετὰ ἐπλησίασε καὶ μοῦ εἶπε μετὰ πολλὴν
ἐνέργειαν.

— Ἐξέρτε νὰ διαβάσετε Ἑλληνικά;

Ἐνευσα καταφατικῶς.

— Σὰς παρακαλῶ τότε νὰ μοῦ κάμετε μιὰ μεγάλη
χάρη, νὰ με ἀκολουθήσετε εἰς τὸν κῆπο...

Ἐδέχθη καὶ τὸν ἠκολούθησα εἰς ἐκτεταμένον κῆ-
πον, περιβαλλόμενον ὑπὸ ὑψηλοῦ τοίχου. Ἐστάθη κά-
τωθεν δένδρον. Ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ στήθους σχοινίον
περασμένον ἀπὸ τὸν λαμῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκρέματο
μικρὸν βιβλίον καὶ:

— Κύριε, εἶπε μετὰ ὕψους παρακλητικῶν, διαβάστε το.

Ἐρριψα τὸ βλέμμα μου ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἀεγνώρισα
τὸ βιβλίον τοῦ Ρήγα τοῦ Φερραίου. Ἦρχισα δὲ ν' ἀνα-

γνώσκω, ν' ἀναγνώσκω βραδέως ὅπως ὃ μικρὸς ἐκε-
νος Ἑλληρ μὴ χάσῃ λέξιν... Ἄμα ἐτελείωσα—ποία
ἐκπληξίς—τὸν παρετήρησα, ἦτο ὄλωσ διόλου διάφορος.
Τὸ πρόσωπόν του ἐπύρεσε, τὰ χαρακτηριστικὰ του
ἦσαν διεσταλμένα, τὰ χεῖλη του ἐκινουῦντο σπασμωδικῶς
καὶ ποταμοὶ δακρύων ἔρρεον τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Διὰ πρώτην φορὰν, ἀκούς νὰ σ' ἀναγνώσκουν
αὐτὸ τὸ μικρὸ βιβλίον, τὸν ἠρώτησα;

— Ὅχι κύριε, μοῦ ἀπήντησε. Παρακαλῶ πάντας
τοὺς ταξιδιώτας ποῦ περνοῦν ἀπὸ δω νὰ με διαβάσουν
κάτι ἀπ' αὐτὸ τὸ βιβλίον.

— Καὶ τὰκοὺς μετὰ τὴν αὐτὴν πάντα συγκίνησιν;

— Ναί, κύριε, ἐψιθύριζε σφογγίζων τοὺς ὀφθαλ-
μούς του.

Μετὰ ὀκτὼ ὄλα ἔτη τὸν ἐπανέδον τὴν προτεράσαν
τῆς ἐν Ἀλαμάνᾳ μάχης, καθήμενον εἰς κύκλον στρα-
τιωτῶν καὶ ἀκούοντα με δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
γέροντα ὀπλαρχηγὸν νὰ ἀπαγγέλλῃ τοὺς ἀθανάτους στί-
χους τοῦ Ρήγα.

Ὡς τότε παλληκάρια θὰ ζοῦμε στὰ στενά.

Τὴν ἐπιούσαν εἰς τὴν μάχην ὡς ἐκ συμπτώσεως εὐ-
ρέθημεν πάλιν πλησίον ἀλλήλων. Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ συγ-
κρατήσω ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ ἄμα ὡς τὸν εἶδα νὰ
ὀρμᾷ ὡς λέων κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ ἀφήνῃ κραυγὴν
ὀδυρῆς πίπτων νεκρὸς καταγῆς. Ἦτο εὐτυχῆς, ἐσκέ-
φθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἀπήντησε τὸ βιβλίον τοῦ
Ρήγα, τὸ ὅποσον τοῦ ἔδειξε τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα κα-
θήμενον καὶ τοῦ ἔδωσε τὸν ἐνδοξὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας θά-
νατον... εἶναι πολὺ, πολὺ εὐτυχῆς...

(Παράφρασις ἐκ τῶν τοῦ Φωριέλι) Ἰωάν. Δαμπερίδης.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Στὸ καρὲ τῆς Ἀδος...

Ἐνα κ' ἕνα κάμουν ἕνα.
Ἀνὸ πουλάκια μιὰ φωλιά,
Ἀνὸ καρδοῦλες ταιριασμένες
Τὶς ἐνόει μιὰ ματιά.

Ἀνὸ καὶ δύο κάμουν—ἕνα
Πιὸ πολὺ δὲν ὄφειλε.
Ἀνὸ χεῖλάκια κ' ἄλλα δύο
Σ' ἕνα σμίγουνε φίλι.

Ἡρ. Πίντζας.

Δημοσιογράφος. Τόση ὥρα τώρα προσπαθῶ καὶ δὲν ἢ πο-
ροῦ νὰ ἐνθυμηθῶ πῶς γράφεται ἢ λέξιν: **μνησικακῶ**, καὶ
οὐδὲ λέξιν μου δὲν ὑπάρχει.

Ὁ Μιμῆς. (ὃ μικρὸς του υἱός). Μπαμπά, σοῦ ὀρκίζω πῶς
δὲν τὴν ἔκλεψε ἐγὼ... ὃ Γιάννης σκάλιζε πρὶν τὸ λεξιλόγιον...

ΝΕΚΡΟΣ ΖΩΗ

Ὁ κ. Χονδρομπαλάς είναι γέρον καὶ μύωψ. Τὸ ἐπάγγελμά του, καθηγητὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Κάθεται ἐπὶ ἀναπαυτικοῦ καθίσματος καὶ ἀναγινώσκει τὸν « Χρόνον ». Αἴφνης ἀνίσταται.

— Μπα! Πολὺ περίεργον; Θὰ μοῦ κάμουν νὰ τὸ πιστεύσω κ' ἐγώ. Διὲς ἐκεῖ τί γράφουν οἱ ἀνόητοι. Ὅτι φτάξει. Κ' ὕστερα σοῦ διακηρύττουν ὅτι εἶναι πάντοτε καλῶς πληροφορημένοι. Γιὰ φαντάσου νὰ μ' ἔχουν γιὰ πεθαμένον. (Γελᾷ) Χά! χά! χά! (Βάζει τὸ καπέλο του καὶ ἐξέρχεται) Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ διῶ τὸν διευθυντὴν τοῦ « Χρόνου ». Τί διάβολο!

Μετέβη πρὸ τῶν γραφείων τῆς ἐφημερίδος, μὴ δυνάμενος ὁμως νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιγραφὴν ἐρωτᾷ τὸν πρῶτον διερχόμενον διαβάτην.

— Κύριε, ἠμπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί γράφει ἐκεῖ ὑψηλά, σὰς παρακαλῶ;

Ὁ διαβάτης εἶπε μετὰ πικρίας.

— Ἀχ! κύριέ μου, καὶ γὰρ σὰν εἶμουνα μικρός, ὅπως καὶ τοῦ λόγου σας, δὲν ἀγαποῦσα τὰ γράμματα...

Καὶ ἀντιπαρῆλθεν εὐχαριστημένος κάπως διότι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἦτο βέβαιος ὅτι εἶχε σύντροφον ἐν τῇ ἀγραμματοσύνῃ.

Ὁ κ. Χονδρομπαλάς ἐμειδίασε καὶ ἀπετάθη πρὸς δεῦτερον διαβάτην.

— Σαγγνώμην, κύριε, δύνασθε νὰ μοῦ εἴπητε τί λέγει ἡ ἐπιγραφή ἐκεῖνη;

Ὁ δεύτερος διαβάτης ἀνέγνωσεν.

— Ἐφημερίς « Χρόνος ».

Ὁ κ. Καθηγητὴς ἠὲχαρίστησε καὶ εἰσελθὼν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος ἠρώτησεν ἕνα τῶν συντακτῶν:

— Ὁ κύριος διευθυντὴς παρακαλῶ;

— Περάσατε ἀπ' ἐδῶ, ἀπήντησεν ὁ συντάκτης, δεικνύων τὴν παραπλευρῶς θύραν.

Ὁ κ. Χονδρομπαλάς εἰσῆλθε καὶ ἠρώτησε τὸν πρὸ γραφείου καθήμενον:

— Ὑμεῖς εἶσθε ὁ κύριος διευθυντὴς;

— Μάλιστα, κύριε. Τί ἀγαπάτε;

— Ἐχω μίαν παρατήρησιν νὰ σὰς κάμω, ἐὰν ἐπιτρέπετε.

Διευθυντὴς (Δεικνύων κάθισμα) Καθήσατε, κύριε, τί τρέχει;

Χονδρομπαλάς. Ἀνέγνωσα εἰς τὴν ἀξιότιμον ἐφημερίδα σας τὸν θάνατον τοῦ καθηγητοῦ Χονδρομπαλά.

Διευθυντὴς. Μάλιστα, λοιπόν;

Χονδρομπαλάς. Διάβολε! Ἐρχομαι νὰ διαψεύσω τὴν εἶδησιν ταύτην.

Διευθυντὴς. Ὁ λόγος ποιός;

Χονδρομπαλάς. Διότι δὲν εἶναι ἀλήθεια.

Διευθυντὴς. Ἀδύνατον, ἡ ἐφημερίς μου δὲν γράφει ποτέ ψεύματα. Διακρίνεται διὰ τὴν φιλαλήθειάν της

Χονδρομπαλάς. Μ' ὄλα ταῦτα θὰ σὰς πείσω ὅτι τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἔγραψε τὴν ἀλήθειαν.

Διευθυντὴς. Πῶς;

Χονδρομπαλάς. Ἀπλούστατα. Ἐγὼ εἶμαι ὁ κ. καθηγητὴς Χονδρομπαλάς.

Διευθυντὴς. Μπα! Ἀδύνατον... Σὰς εἶπον, κύριε, ὅτι ἡ ἐφημερίς μου δὲν γράφει ψευτιές.

Χονδρομπαλάς. Ὡστε λοιπὸν δὲν με πιστεύετε, καὶ πρέπει νὰ θεωροῦμαι νεκρός.

Διευθυντὴς. Πῶς θέλετε νὰ σὰς πιστεύσω... ἀφοῦ ἐγράφη εἰς τὴν ἐφημερίδα μου;

Χονδρομπαλάς. Εἶμαι νεκρός λοιπόν;

Διευθυντὴς. Ἀναγκάζομαι νὰ τὸ πιστεύσω.

Χονδρομπαλάς. Ἀλλά, κύριε, σὰς λέγω ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀποθανὼν Χονδρομπαλάς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐννοῶ νὰ τὸ διαψεύσητε.

Διευθυντὴς. Ἡ διάψευσις εἶναι ἀδύνατος, ρίπτει τὸ γόητρον τῆς ἐφημερίδος μου.

Χονδρομπαλάς. Αὐτὸ δὲν με ἐνδιαφέρει. Ἀφορᾷ σὰς.

Διευθυντὴς. (Σκέπτεται ἐπὶ μακρόν) Μὲ ποῖον τρόπον πρέπει νὰ διορθωθῇ αὐτὸ τώρα... Σταθήτε, κύριε καθηγητά, εὐρηκα! Εἰς τὸ αὐριανόν μας φύλλον γράφομεν καὶ τὸ γράφω μάλιστα ἀπὸ τώρα: Χθὲς ἐπ' αἰσίοις ἐγεννήθη ὁ κ. Χονδρομπαλάς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου. Εὐχόμεθα εἰς τοὺς γονεῖς του: «καλορίζικο». Δὲν εἶναι ὠραῖον; Τοιουτοτρόπως δὲν χάνεσθε ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ζώντων.

Ὁ κ. Χονδρομπαλάς ἐστράφη ἀποτόμως καὶ ἀπῆλθε χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ. Τὴν ἐπαύριον ὁ κόσμος τῶν Ἀθηνῶν ἐμάνθανε τὴν γέννησιν τοῦ κ. Χονδρομπαλά καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

Ξερόφυλλος.

Συμβουλή. Ἐπειδὴ τὰ γερμανικῆς προελεύσεως πυρεῖα δὲν ἀνάπτουν μὲ ὄλους τοὺς ἀγῶνας ποῦ καταβάλετε, σὰς συμβουλεύομεν νὰ τὰ θέτετε ἐπὶ τῆς φλογὸς κηρίου. Καὶ ἐὰν δὲν πάρῃ φωτιά τὸ φωσφόρον νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι θὰ πάρῃ φωτιά τὸ ξύλον. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ ἴδιον.

*. Ρομαντικὴ δεσποινὶς σκεπτομένη.—Παράξενο!... ποτὲ δὲν ὁμλοῦν οἱ ἄνδρες ὅπως εἰς τὰ μυθιστορήματα.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Εἶναι μοιραῖον ὁ Ρωμηὸς τείνει πάντοτε εἰς τὸ ἀνάποδον, εἰς τὸ Δόν-Κιχωτικόν. Ἐφώναξε, εἰσείριξε ἐναντίον τῶν καταχθονίων σκοπῶν τῶν προπαγανδιστῶν, οἱ ὅποιοι ἐξεμεταλεύοντο χιλίους τόσους Ἑλληνόπαιδας ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς. Πρὸς ἐκδίκησιν ἀπεφάσισε πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων καὶ τὸ ἐνεθυμήθη τώρα μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῶν σκανδάλων, διὰ νὰ τὸ ξεχάσῃ, ἐννοεῖται, αἴθριον, τὴν ἴδρυσιν Σχολῆς Γλωσσῶν.

Θηρίον, βρὲ ἀδελφέ, δὲν τὸν φθάνει Σχολὴ Γλώσσης, ἀλλὰ... Γλωσσῶν. Εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐκβιάσῃ τὸν ἐγκέφαλον τοῦ πτωχοῦ Ἑλληνόπαιδος, διὰ νὰ στρηνυμώξῃ ἐκεῖ μέσα ὄλας τὰς γλώσσας ὄλων τῶν φυλῶν τῆς οἰκουμένης καὶ τῆς Βοημηκῆς μὴ ἐξαιρουμένης, ἀφοῦ ἐννοεῖται, τὸν γεμίσῃ μὲ κομβολόγιον ἀτελεύτητον Γραμματικῶν καὶ Συντακτικῶν κανόνων, δίκην ἠθικῶν ἀξιωματίων. Εἶναι φοβερὰ ἡ ἐγκεφαλικὴ αὐτὴ μηχανή ἔχει κῦτταρα ποῦ ἀντέχουν εἰς τὸ καταθλιπτικόν βᾶρος τῶν σχολίων τοῦ Κόντου, τῶν παραδειγμάτων καὶ τῶν παραπομπῶν, τοῦ Συντακτικοῦ τοῦ Ἀσωπίου, τὴν ἐπιδρομὴν τῶν διαλέκτων καὶ ιδιωμάτων τῆς ὑψηλίου. (μόνον τὴν γλώσσαν τῶν γορίλλων καὶ οὐραγοτάγκων παρημελήσαμεν μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν νὰ σκεφθῶμεν καὶ περὶ τούτου ἀργότερον εἰς καμμίαν συνεδρίασιν τοῦ Συλλόγου).

Μά!! Χριστιανέ!! δὲν σὲ φθάνει μία Ἑυρωπαϊκὴ γλώσσα λ. χ. ἡ Γαλλικὴ διὰ τῆς ὁποίας ἠμπορεῖς νὰ συννενοηθῆς καὶ μὲ τοὺς Ζουλοῦ καὶ μὲ τὰ... κοράλια; Ἴδου ἕνας τρόπος θεραπείας, ἀπλοῦς, στοιχειώδης, ἀρκεῖ ὀλίγη θέλησις.

Τρεῖς Γαλλικαὶ Σχολαὶ εἰς διάφορα σημεῖα τῆς πόλεως, μὲ τρεῖς τάξεις καὶ μὲ πρόγραμμα ἐμπορικόν, πρακτικόν.

Ἐγγράφονται μαθηταὶ φέροντες ἀπολυτήριον Δημοτικῶν Σχολείων. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα πρέπει, ἀναποφεύκτως, νὰ μετατραποῦν, ἀπὸ Σχολεῖα Ὁρθογραφο-γραμματικὰ εἰς πρακτικὰ διότι ὅπως εἶναι εἰς τὰ σημερινὰ γὰλια, οὔτε ὁ Ἀβραὰμ τῆς Γραφῆς δὲν θὰ ἐξεπαίδευε τὰ παιδιά του εἰς τὰ στραγγαλιστήρια αὐτὰ... καὶ ὕστερα φωνάζομεν αἱ προπαγανδισταὶ... αἱ καταχθόνιοι Χμ! Εἰς τὰ σχολεῖα αὐτὰ νὰ διδάσκειται ἡ νεωτέρα γλώσσα μὲ 5—10 πρακτικὰς γνώσεις. Διότι προτιμώτερον εἶναι νὰ μισομάθωμεν τὴν νεωτέραν γλώσσαν, παρὰ νὰ μὴ μάθωμεν οὔτε τὴν νέαν οὔτε τὴν ἀρχαίαν, ἐκτὸς τοῦ Λαρείου καὶ Παρυσάτιδος γίνονται παῖδες κ.τ.λ. καὶ τῶν μακρῶν καὶ βραχέων, τὰ ὅποια μακραίνουν τὸ ὄριον τῆς ἀπωλείας τοῦ χρόνου καὶ βραχύνουν τὸ μυαλό.

Τρεῖς λοιπὸν πρακτικαὶ Σχολαὶ διὰ τὴν πρακτικὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ λαοῦ. Ἀπὸ λύκεια Γαλλικὰ μὲ 3 τάξεις, ὅπου θὰ ἐγγράφονται μαθηταὶ φέροντες πτυχίον Ἑλλ.

Γυμνασίον ἢ καὶ Ἐνδεικτικὸν ἀνωτέρον γυμνασιακῶν τάξεων διὰ νὰ καταρτισθοῦν φιλολογικῶς εἰς τὴν Γαλλικὴν.

Ἄς ἀφήσωμεν τὰς Σχολὰς τῆς Βαβυλωνίας, τὰ δυσάρεστα αὐτὰ πράγματα, διὰ νὰ ἀπαλλαγῶν καὶ οἱ ξένοι ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἔχομεν διὰ τὴν γλώσσάν των. Ἄς παύσῃ ὁ κοσμοπολιτισμὸς καὶ ἀναχρονισμὸς ἄς παύσῃ ἡ γλωσσομανία καὶ ἡ παθολογικὴ ἀγάπη τὴν ὁποῖαν τρέφομεν διὰ τὴν ἐκμάθησιν ὄλων τῶν ζωντανῶν καὶ νεκρῶν γλωσσῶν, τῆς Σανσκριτικῆς καὶ τῶν Σημιτικῶν διαλέκτων.

Ἐὰν καὶ πάλιν ἴδωμεν ὅτι οἱ γονεῖς δὲν μένουν εὐχαριστημένοι, ἐπὶ τέλους, τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς εἰσάγομεν καὶ τὴν λειτουργίαν κατὰ τὸ καθολικὸν δόγμα, τὸ μόνον ποῦ θὰ στερηθοῦν, ἐὰν κηρῦξουν διαζύγιον μὲ τοὺς προπαγανδιστάς.

Δημ. Γ. Χριστοφορίδης.

Προσοχή!! Νὰ μὴ εἰδοποιήσῃ, ὁ ἀγαπητὸς «Ἐπίκαιρος» τοὺς σοφοὺς καθηγητάς μας, οἱ ὅποιοι θὰ σπεύσουν εἰς τὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον, διὰ νὰ εἴπη ἕκαστος τὸ κοντὸ καὶ τὸ μακρὸν του, δηλ. τὰ μακρὰ καὶ τὰ βραχέα, τὰ ὅποια θὰ ἐκτυπωθοῦν εἰς ἰδιαιτέρον τόμον διὰ νὰ φωτισθῇ τὸ δημόσιον μετὰ δεκαετίαν περὶ τῶν μέσων καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκπαιδεύσεως.

Ὁ ἴδιος.

Η ΝΕΚΡΑ

Τὴν ἀγαποῦσα, πολὺ τὴν ἀγαποῦσα! Διὰ τί ὁμως ἀγαπῶμεν; Εἶναι ἡ ἀγάπη παρὰ τὸν πόθον; Εἶναι παρὰ τὸν πόθον ἢ ἐξ ὀφθαλμοῦ εἰς τὸν κόσμον, παρὰ διὰ μίαν μόνον ψυχὴν, νὰ μὴ ἔχῃ εἰς τὸν νοῦν σου παρὰ μίαν καὶ μόνον γνώμην, μίαν βάσανον εἰς τὴν καρδίαν καὶ εἰς τὸ στόμα ἕνα ὄνομα; Ἐνα ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀκράτητα ν' ἀνέχεται, ὡς τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς, εἰς τὰ χεῖλη, ν' ἀνέχεται ἀπὸ τῆς ψυχῆς τὰ βάθη, νὰ τὸ προσφέρῃ, νὰ τὸ ξαναπροφέρῃ, νὰ τὸ ψιθυρίξῃς ἀδιακόπως, νὰ εἶναι αὐτὸ ἡ προσεσχὴ σου. Μὴ ζητεῖτε νὰ σὰς εἴπω πῶς τὴν ἠγάπησα. Ἡ ἀγάπη πάντοτε ἡ ἴδια εἶναι, δὲν ἀλλάσσει. Τὴν εἶδον μίαν φορὰ καὶ τὴν ἠγάπησα. Τοῦτο φθάνει. Ἐγὼ ὄλον χειμῶνα ἔζησα εἰς τὴν ἀγκάλην της, τὴν τρυφερὰ τῆς ἀγκάλην, μὲ τὰς φροντίδας της, μὲ τὰ βλέμματά της, μὲ τὰ ὠρατὰ της λόγια, μὲ τὰς θωπεῖας της, ἐνωμένος μαζί της, ἀλυσσοδεμένος ἀπὸ ἐκείνην καὶ μὲ κάθε τι τὸ ὁποῖον ἦτο ἰδικόν της. Καὶ τοιουτοτρόπως δὲν ἠποθανόμην ποτε ἐξημέρωσε καὶ ποτε ἐνύκτωσε, δὲν ἐγγώριζα ἐὰν ἐζοῦσα ἢ ἂν ἤμην ἀποθαμμένος, ἂν εὐρισκόμην ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἤμην εἰς τὰ μεσοῦρανα.

Καὶ ὁμως ἀπέθανε! Πῶς ἀπέθανε; Ἀκόμη δὲν τὸ γνωρίζω, δὲν τὸ γνωρίζω πλέον.

Ἐνα ἑσπέρας ἐπιπτε ραγδαία βροχή. Κατὰ βροχῆς ἐγύρισεν εἰς τὸ σπίτι. Τὴν ἐπομένην ἔβησεν. Ὀλόκληρον μίαν ἑβδομάδα ἔβησεν, κ' ἔπεσεν εἰς τὸ κρεβάτι. Τί συνέβη κατόπιν; δὲν τὸ γνωρίζω. Προσεκλήθη ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος τὴν διέταξε φάρμακα, ἀνεχώρησεν ὁ ἰατρός. Μία γυνὴ τῆς εἶδε τὰ φάρμακα. Αἱ χεῖρές της ἐπέρεσσαν, τὸ μέτωπόν της φοιτᾷ, θλιβερὰ ἔλαμπον οἱ πάντοτε

δακρυσμένοι οφθαλμοί της. Της ώμιλλον, μού άπεκρίνετο. Τι έλέγομεν; Δεν γνωρίζω. Έλημόμνησα τα πάντα, τα πάντα. Άπέθανε. Ένθυμούμαι έναν στεναγμό, ήτο ο τελευταίος στεναγμός της. «Α!» είχε κάμει ή νοσοκόμος. Καί έννόησα, τό έννόησα έκείνο τό «Α!» Έκτοτε τίποτε δεν ήθάνθη. Τίποτε. "Ήλθεν ο πατᾶς. "Ωμίλησε χαμηλωφώνως με άλλον τινά είπόν: «Ή έρωμένη του». Με τά λόγια αυτά την έβριζε. Άφού άπέθανεν έπρεπε όλοι να τό ξεχάσουν αυτό. Δεν έπρεπε να τό γνωρίζουν, κανείς δεν είχε τό δικαίωμα. Έξεδίωξα τόν ιερέα. Προσεκλήθη άλλος, καλός, γλυκομίλητος. Μου ώμίλησε δι' έκείνην και με έκαμε να κλάσω. "Εως να την θάψουν, ήλθον και έζήτησαν διά χιλία δύο πράγματα την γνώμην μου. Τίποτε πλέον άπ' αυτά δεν ένθυμούμαι. Ένθυμούμαι μόνον τό νεκροκαρβάβατον κι άκούω τούς φοβερούς κτύπους της σφύρας, που έκάρφωσαν την άγαπητή μου μέσα. Την έθαψαν. Έκείνη θαμμένη! Έντός λάκκου! Ήλθον εις τόν οίκόν μου μερικοί μου φίλοι. Έγώ έφυγον από τόν οίκόν μου. Έφυγον και περιεφερόμην εις τούς δρόμους. Τό έσπείρας άργά έπέστρεψα. Την έπομένην έταξείδενον.

Μόλις γδῆς έπέστρεψα. Καί ως έπανείδον τό δωμάτιόν μου, τό δωμάτιόν μας, την κλίνη μας, τά πράγματά μας, και όλον τό σπίτι έκείνο με όλην την ζώην, την όποίαν έγκαταλίπει άπερχόμενος ο άποθανών, όταν τά έπανείδον δια αυτά, ή λύπη μου, ή βόσσανος μου έπανήλθεν δομητικώς! Όλίγον έλειψε να άνοιξω τό παράθυρον και να ριφθώ έξω. Άδύνατον μου ήτο να μείνω μεταξόν έκείνων όλων, να βλέπω τούς τοίχους περι έμέ, οί όποιοι την είχαν περικλείσει, και διατηρούσαν άι ρωγμιαί αυτών από την σάρκα της κάτω και από την σπυήν της. Έκαμα να φύγω. Αίφνης πλησιάσας την θύραν δεήλθον έμπροσθεν του μεγάλου καθρέπτου, τίν όποον ή ίδια τόν είχε τοποθετήσει πρό της εισόδου, ίνα θεωρη καθ' έκάστην δολόκληρον τό σωμαί της και τόν στολισμόν της όταν έζήρχετο. Από τό ώραϊόν της κτένισμα έως τά μικρά ύποδηματάκια της. Καί εστάθη κατά τιγρά του. Την είχε καθρεφτίσει τόσας φορές, ώστε ίσως κάτω θα έκράτησεν από την μαγκιήν της εικόνα. Ιστάμην εκεί επί πολύ όρθιος, με λαχάρα, με όφθαλμούς προσηλωμένους επί της ύελου, επί της βαθείας και κερής ύελου, ήτις άλλοτε δολόκληρον την είχε περιλάβει. "Ητις την έκράτει ιδιικήν της, όπως την έκράτουν έγώ. Καί μου ήλθεν ή ιδέα ότι τό γυαλί έκείνο τό ήγάπων και τό ήγγισα. . . τί ψυχρόν ποϋ ήτο! "Αχ! ή ανάμνησις, ή ανάμνησις! Κάτοπτρον βασιλικόν, κάτοπτρον, τό όποϊον ος κώνει να φλέγεσαι, κάτοπτρον ζωντανόν, κάτοπτρον φοβερόν, τό όποον μᾶς κάμνει να ύποφείρωμεν όλα τά μαζύρια. Μακάριος ο άνθρωπος, εις την καρδίαν του όποου, ως εις καθρέπτην, δλοσθάνει και χάνεται κάθε εικόνα και λησμονεσθ, τι είχαν, τι διήλθε πρό αυτου, ό τι παρουσιάσθη και έκαστο. περισθ ή τῷ έρωτί του. "Αχ! πόσον βασιλίσσθη! Έξήλθον χωρίς να θέλω, έπῆρα τί δρόμον του νεκροταφείου. Άνεκάλυψα τίν τάφον της, ήτον άπλούστατος, είχαν ένα μαρμαρίνον σταυρόν, επί του όποου έσημειώθη αι τρεϊς αυται λέξεις: "Ηγάπησεν, ήγαπήθη, απέθανεν. "Ητο λοιπόν μέσα εκεί, σαισιμένη, παραμορφωμένη. Τι φρίκη! Έκλαυσα, οί λυγμοί μ' έπνιγον κ' έπειτα με τό μείωπον επί του τάφου. Καί εκεί έμεινα πολλήν, πολλήν ώραν. Ένύκτισε. Τότε μου ήλθεν εις παράξενος πόθος, πόθος τρελλός άτηλιτισμένον έραστοϋ. Έσοκέφθη να διέλθω την νύκτα πλησίον της. Να θρηνησω επί του τάφου της. Άλλά θα με έπαρτήσουν και θα με ξεδιώκουν. Τι να κάμω; Μου ήλθε μία ποτηρά σκέψις. "Ηγέρθη και ήρχισα να περιφερόμαι εις την νεκροπόλιν. Καί πήγαινα, πήγαινα. Πόσον μικρός είναι ο τόπος αυτίς παραβαλλόμενος με την χώραν των ζώτων. Καί όμοις πόσοι περισοότεροι από τούς ζώντας είναι οί νεκροί! Πρέπει να ύπάρχουν πολυόρασα οσίτια, όδοί, πλατεΐαι, δια τᾶς τέσσαρα; γενεάς, αι όποΐαι βλέπουν όμοϋ τόν ήλιόν, πίνουσι τό νερόν της πηγῆς και τίν οίον της άμπέλου και τόν άριτον του κάμπου. Δια τών νεκρών δε τᾶς τόσας γενεάς, δι' όλον αυτέν τον κόσμο. όστις βάνει κατευθείαν και φθάνει πρός ήμᾶς, σχε-

δεν τίποτε, όλίγοι πήγεις! "Η γῆ τούς λαμβάνει και πάλιν, ή λήθη τούς ξεγράφει κ' έτελείωσεν! Πέραν του κατοκημένου κοιμητηρίου, του περιποιημένου, αντίκρουσα τό κοιμητήριο τό ξημον. Έντός έκείνου οί νεκροί έπαλαιώθησαν, έγέγοντο ένα φύραμα με την γῆν, οί σταυροί πίπτουν σαισιμένοι, σκουληκροφαγόμενοι, τά ρόδα πλημμυρούν έλευθερα και σκουλενά κυπαρίσσια ζωηρά, ρίπτουν την μακράν οικίαν των. Θλιβερός και άσυγκριτος περιβολός θρημμένος από ανθρώπινην σάρκα.

"Ημην μόνος. Συνεστειρώθην πλησίον ένός μικρού δένδρου, τό όποον με εκάλυψε με τούς χοιδοϋς και βαθυχοώμους κλάδους του. Καί άνέμενα έναγκαλιόμενος με τίν κορμόν του, ως ναγαός συσφιγμένος επί της σάτειρας σαΐδος. "Όταν ήλθεν ή νύξ κατάμνηση, άνεινάχθη από την κούπτην μου και ήρχισα να περιπατώ με έλαφρά βήματα και βραδέως εις τίν τόπον έκείνον, όστις ήτο σπαρμένος από νεκρούς. Καί περιφερόθη από έδω και άπ' εκεί. Δεν ήμπορούσα να άνεύρω τίν τάφον της. Πρόετινα τᾶς χείρας, έχων δε όλανοϊκτους τούς όφθαλμούς προσέκοπτον επί των τάφων με τᾶς χείρας και με τούς πόδας, με τό στήθος και άκόμη με την κεφαλήν. Καί έπροχωρούσα και δεν την εύρισκα. Καί έψηλάφουν, ως τυφλός όστις ζητεί να εύρη τίν δρόμον του, τούς σταυρούς, τᾶς κυκλίδας. Τούς ύελίνους στεφάνους και τά μαγαμένα τ' άνθη. Καί άνεγίνωσκον τά όνόματα έπιγραφών με τά δάκτυλα τά γράμματα. Άλλά τί νύκτα, τί νύκτα! Καί δεν ήδυνάμην να την εύρω. Σελήνη δεν ύπήρχε. Τι νύκτα! Με κατέλαβε φόβος, φόβος φρικτός εις τᾶς σενάς άρραστους μεταξόν τάφων! Τάφοι, τάφοι! Παντού τάφοι! Δεξιά, άριστερά, έμπροσθεν μου, τριγύρω μου παντού τάφοι! Επί τέλους εκάθησα επί ένός. Δεν ήδυνάμην πλέον να περιπατήσω, τά γόνατά μου εκάμπτοντο. "Ηκουσα τούς παλμούς της καρδίας μου! "Ηκουσα και κάτω ήλλο. Μίαν άφραστον βοήν πνιμένην. "Ητο έντός του κεφαλιού μου, έντός του άδιαπεράστου σκότους ή ή βοή ήρχετο κάτωθεν, από την γῆν την κρυφήν, την γῆν έντός της όποίας έφυντείνθησαν τόσα άνθρώπινα κορμιά; Καί έφερα τό βλέμμα μου περι έμέ.

Πόσον καιρόν διέμεινα εκεί; Δεν ήξεύρω. "Ο φόβος με παρελυσε, με έμείψεν ή λαχάρα, μου ήρχετο να ούρλιάσω, παρ' όλίγον να άποθάνω. Κ' αίφνης μου έφάνη δι η μαρμαρίνη πλάξ επί της όποίας εκάθημην εκινήθη, ως να την άνήγειρέ τις. Έτράθην ως άστρατή πρός τίν πλατέαν τάφον, και είδον, και είδον την πλάκα, επί της όποίας εκάθημην, να άνορθούται, και έφάνη ο νεκρός, ένας σκελετός γυμνός, όστις την εκράτησε δια της ράχεώς του. Καί άνέγνωσα επί του σταυρού του τάφου: "Ενταϋθα κείται ο Ιάβωβος Όλιβάν, έτών πεντήκοντα. Φιλόστοργος, έντιμος, καλός. Άνεπαύθη εις Κύριον. Καί ιδού! και ο νεκρός ο ίδιος, ένυψε και άνέγνωσε τά επί του τάφου γραφόμενα. Έπειτα έλαβε μία πέτρα από καταγῆς, μίαν μικράν πέτρα καταλήγουσαν εις δεξύ, και ήρξατο προσεκυκώς να σβήνη τά επί του σταυρού γράμματα. Καί τᾶ έσβυσεν όλα μεθ' ύπομονῆς και ήρέμως. Καί παρατηρούσε με τά μάτια του τά κούφια επί του μέρους που ήσαν γραμμένα. Καί με την άκραν του κοκκαλιένου του δακτύλου, έγραψε με γράμματα φωτεινά, όπως έκείνα, τά όποια κάμωμεν επί του τοίχου με τό φάσφορον: "Ενταϋθα άνεπαύεται ο Ιάκωβος Όλιβάν, άνθρώπος πεντηκοντούτης. "Ητο τόσον κακός, ώστε εκάμε τόν πατέρα του να άποθάνη πριν της ώρας του, ίνα κληρονομήση αυτόν, έβασάνισε τά τέκνα του, ήπάτησε τούς γειτονάς του, όσα ήδυνήθη κατεχερόσθη και απέθνε εν έλεεινός. Καί άποπεράτωσης τό γράψιμον ο νεκρός, άκίνητος παρατήρησε τό έργον του. Παρατήρησα κ' έγώ περι έμέ και μετά φρίκης είδον να άνοίρουν όλοι οί τάφοι. "Οι είχαν διαγράψει τά ψέμματα γραμμένα από τούς συγγενείς των, δια να γράφουν νέα. Καί είδα δι ησαν όλοι φορεϊς, άιμοι, διπρόσωποι, φθονεροί, ψεύσται, δόλιοι. "Οι εκλεψαν, ήπάτησαν και έποίησαν δια τά κακά, οί αγαθοί πα-

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Η μεγαλειτέρα εδνυχία του ανθρώπου, του νέου εννοείται, εδρίσκεται εις την αγάπην. Τούτο είναι πλέον τετριμμένη ρήσις. Το είπον εκατομμυριάκις ήδη όλοι οι ποιηταί, όστινες άνεφάνησαν εις τόν άστέρα μας από καταβολῆς κόσμου. Καί όμως έκείνοι που αγαποϋν δεν φαίνονται πάντοτε να εκτιμούν την αξίαν της αγάπης, όταν αυτή άνήκη εις τό παρόν, όταν άνήκη εις τό παρελθόν διαφέρει τό πράγμα, μετατρέπεται εις όνειρον, τό όποϊον μᾶς θωπεύει δια της γλυκειάς του μαγείας.

Τᾶς σκέψεις ταύτας μου τᾶς έφερον εις τόν τούν εν μικρόν επεισόδιον, συμβάν τελευταίως εις τόν φίλον μου T*** Μῆ νομίσετε ότι ο φίλος μου T*** είναι ιδιότροπος, άπεναντίας είναι άνθρωπος με πολύ ίσόροπον τούν. "Ητο εδνυχῆς μετά της έρωμένης του M*** ή όποία ως γυνή είχε και αυτή εν μικρόν έγώ, και τά έχάλασε μαζί της, διότι ή M*** εκάμε μίαν φοράν τά μαλλιά της σγουρά, έψ έκενος τά ήθελε αλλά βιέρι. Ένα τόσον λοιπόν μικρόν πράγμα έπειράξε την φιλοτιμίαν του, έπειράξε τόν εγωϊσμόν του και ο εγωϊσμός του ήτο τόσος, ώστε έθυσίασε τόν έρωτά του εις τόν βωμόν του. Καί ήλθε κατόπιν και μου παρεπονέθη, είμαι ο έξ άπορρήτων φίλος του, και επειδή και εις έμέ συνέβη πολλάκις τό τοιοϋτον, τόν συνεβούλευσα να αγαπήση με την καλήν του. Άλλ' εστάθη άδύνατον, όπως άλλοτε εστάθη και εις έμέ. Βλέπετε τό φιλότιμο δεν μᾶς άφίρει.

Δεν είναι λοιπόν παράξενον αυτό τό όν, τό όποϊον ονομάζεται άνθρωπος; Πώς δύναται τις να τό χαρακτηρήσῃ άλλώς; άφού δια μικράν, πολύ μικράν, όχι άφορητήν, αλλά κέντησιν της φιλοτιμίας του, του εγωϊσμού του χάνει ένα έρωτα, ο όποϊος τόν εκάμε να πλέξη τόσον ώραία όνειρα, τόν καθίστα εδνυχῆ και ίσως ήτο και ελικρινῆς και ίσως ίσως άλλος δεν θα δννηθῆ ποτέ να τόν άντιμεταστήσῃ;

Είναι προίερον να μη θέλωμεν να άποφύγωμεν τᾶς μικροαφορμάς. αι όποΐαι γίνονται πρόξενοι μεγάλων κακών, αι όποΐαι μᾶς τυρανούν, μᾶς βασανίζουν και πολλάκις μη δυνάμενοι να άντιστώμεν εις την ισχυράν φωνήν του έρωτος, όστις μᾶς φλέγει, μᾶς πολιορκεί, μᾶς κυριεύει, ύφιστάμεθα και ταπεινώσεις.

Εάν έγνωρίζα ότι θα εισηκούμην από έκείνους που αγαποϋν ή μέλλον να αγαπήσουν, θα τούς συνεβούλευα τό εξῆς: Μῆ δίδετε καμμίαν άφορητήν εις εκείνην που αγαπάτε ένόσω αυτή δεν ύπερπηδᾶ τᾶ έσκαμμένα και αν τύχη και δώσετε ποτέ άναγκαζόμενοι υπό της ανθρωπίνης άδυναμίας, νικήσατε την ψυχολογικήν κατάστασιν σας της στιγμῆς εκείνης και μείνατε ήρεμοι. Μῆ διακόπτετε δε ώραίας σχέσεις. Θα είσθε τότε εδνυχέστεροι.

τέρες, αι πισταί σύζυγοι, τά φιλόστοργα τέκνα, οί τίμοι έμποροι, αι σεμναί παρθένοι, όλοι οί άρρετες και θήλεις. Καί έσημείωσαν όλοι αυτοί επί του κατοφλίου του τελευταίου και παρτοτεινοϋ οίκου των την πικράν και φοβεράν αλήθειαν, την όποίαν ο κόσμος δεν γνωρίζει—ή προσποιείται ότι δεν γνωρίζει.

Εσοκέφθη δι και Έκείνη θα έγραφε την ιδιικήν της αλήθειαν. Καί πλέον άπτόητος, τρέχων μεταξόν των καινόντων τάφων, των κλειετών, των ήμισοκλειετών, των νεοσποθαμένων, έπροχώρησα και εύθείαν πρός τό μέρος της, αλλά πώς θα την εύρισκα τώρα; Την άνεγνώρισα μακρόθεν χωρίς να ίδω τό πρόσωπόν της. "Ητο κεκαλυμμένη με τό σάβανον. Καί επί του μαρμαρίνου σταυρού, επί του όποου είχαν άναγνώσει: "Ηγάπησιν, ήγαπήθη, απέθανεν, άνεγινώσκειτο τώρα: "Εξήλθεν ήμέραν τινά ίνα άπατήσῃ τόν έραστήν της. "Επιπτε βροχή, εκρύωσε και απέθανε.

Την έπισοσαν, φαίνεται, με περιουτέλεξαν άναίσθητον πλησίον ένός τάφου.

(Κατά τίν Γενέ Μωσαϊών)

Α. Α. Περικαλλίδης.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΑΝΔΡΕΥΕΣΘΕ

(Συνέχεια και τέλος).

ΣΥΖΥΓΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

Τᾶ ίδια με τίν προηγούμενον. "Ο αλήθινός συγγραφεύς ζῆ προσότερον με τᾶ άγείρα του παρᾶ με την γυναικά του. "Αν είναι μέτριος έσπείνει τίν θυμόν του δι' όλας τᾶς άντιξόους περιστάσεις εις τό κεφάλι της συζύγου του. Έπίστε γίνονται καλοί σύζυγοι αν έχον καλός συζύγους.

ΣΥΖΥΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Πρέπει ν' αγαπάτε τριπλά τίν συζύγον σας δια να πάρετε ιατρόν, διότι είσθε άναγκασμένοι εις κάθε στιγμήν επάνω εις τό φαγί, εις την σνομολίαν, τίν ύπνον να τίν βλέπετε να φεύγη και κατόπιν έπιστρέφων να σας λέγη «Καρείς να μη μ' έγγίση, έπειτοιήθην ένα διφθεριτικόν, ένα χολεριώντα, ένα τυφικόν, ότι άλλο θέλετε.

ΣΥΖΥΓΟΣ ΦΥΣΙΚΟΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ

ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

"Ο εις έχει πλήρη την ψυχήν του από τᾶς άνακαλύψεις που άνάγειτον και ο άλλος από την φιλοδοξίαν.

ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Αυτοί είναι προωρισμένοι ν' άποτελέσουν την εδνυχίαν της οικουγενείας των.

ΣΥΖΥΓΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ

Θᾶ σας κάμη ίσως πολύ να ταξείδεύσετε, εκτός αν προτιμήση να φύγη μόνος και να σας αφήσῃ στο σπίτι ολομόναχη.

(Διασκευῆ εκ του Γαλλικού)

A. E.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Ἡ ἔσπερις τοῦ κ. Κοκκίνη, ἡ δοθεῖσα τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ὄχι μόνον δὲν ἐδικαιώσε τὰς προσδοκίας μας, ἀλλ' ὑπελείφθη κατὰ πολὺ αὐτῶν. Ἡ συναυλία ἀπέτυχεν. Ἐκτὸς τοῦ κ. Κοκκίνη, κανεὶς ἄλλος τῶν συναγωνιστῶν του δὲν ἐφάνη ἄξιος θαυμασμοῦ. Τὰ ὄρατα τραγούδια μὲ τὴν ἑλληνικὴν μουσικὴν τῶν δὲν διήγειρον τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν εὐαρίθμων ἀκροατῶν. Οὔτε αἱ φωναὶ τῶν ὀνομασθέντων καλλιτεχνῶν ἦσαν σπάνιαι, οὔτε ἡ ἐκτέλεσις τῶν διαφόρων τεμαχίων ὑποφωρητῆ. Ἰσως δὲν ὑπῆρχεν ἡ δέουσα προπαρασκευὴ, ἀλλὰ οὐδὲν δὲν δόναται νὰ εἶναι δικαιολόγησις. Ἡ αἴθουσα ἦτο σχεδὸν κενή, προσδίδουσα περισσότερον κρῦον εἰς τὴν κρῦαν ὄντως παράστασιν. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ δευτέρα συναυλία, λέγεται ὅτι θὰ δόθῃ καὶ δευτέρα, θὰ εἶναι κρείσσον τῆς πρώτης.

A. Γ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ἡ καλοσύνη εἶναι τὸ μέτωπον τῶν σοβαρῶν φύσεων.
B. Οὐγώ.
Ἐὰν ὑπῆρχον περισσότερα ἄσυλα καὶ σχολεῖα, θὰ ὑπῆρχον ὀλιγώτερα φυλσκαί.
Λαμπουλάν.
Τὰς περισσότερας ἰδέας, τὰς ὁποίας συλλαμβάνομεν πρέπει νὰ ἀπορρίπτωμεν.
Ἐρνέστος Ἐρβιλλό.

Νεαρὸς ποιητὴς ἀπήγγειλε ποιήματά του εἰς μίαν συναναστροφὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν παρευρίσκειτο καὶ ὁ Ζάν Ρισπέν, καθήμενος πλησίον τοῦ φίλου του κ. Β. Ὁ ποιητὴς ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ τὴν γνώμην τοῦ μεγάλου του συναδέλφου ἔλαβε κατὰ μέρος τὸν κ. Β. καὶ τὸν ἠρώτησε ποῖα ἦτο ἡ ἐντύπωσις τοῦ Ρισπέν περὶ τῶν ἀπαγγελθέντων ποιημάτων του καὶ τί εἶπεν.
— Εἶπεν, ἀπήντησεν ὁ κ. Β. ὅτι ἀπὸ τὰ ποιήματά σας λείπει ἡ πρόπευσα φλόγα.
— Ἄ! εἶπεν ὁ νεαρὸς φίλος τῶν Μουσῶν, εὐρίσκει ὅτι πρέπει νὰ βάλω περισσότεραν φλόγα εἰς τὰ ποιήματά μου;
— Ὅχι τὸ ἐναντίον μάλιστα, ὑπέλαβεν ὁ κ. Β. μὲ αἰνιγματῶδες μειδίαμα. Καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα ἀφήσας σκεπτικὸν τὸν νεαρὸν ποιητὴν, ὁ ὁποῖος ἐπὶ μακρὸν ἔμεινε σύννους, ἔπειτα διευθυνθεὶς πρὸς τὸν κ. Β. εἶπε:
— Σὰς ἠρώτησα ἔὰν ὁ Ρισπέν εὐρίσκει ὅτι δὲν βάζω ἀρκετὴν φλόγα εἰς τὰ ποιήματά μου καὶ μοῦ ἀπηντήσατε: ὄχι, τὸ ἐναντίον...
— Βέβαια! Τὸ ἐναντίον τοῦ βάζειν φλόγα εἰς τὰ ποιήματα, εἶναι τὸ βάζειν τὰ ποιήματα εἰς τὴν φλόγα.

Ἡ σύζυγος τῆς νέας σχολῆς. — Εἶμαι ἀνεξάρτητος καὶ κάνω ὅτι θέλω.
Ἡ σύζυγος τῆς παλαιᾶς σχολῆς καὶ πολιτευόμενος. — Τί, τί; Μπᾶς καὶ θέλεις νὰ μιμηθῆς τὴν κερά Βουλγαρία... Μάθε ὅμως πῶς ἐγὼ δὲν εἶμαι Τουρκία... Μοῦ γυρεύεις σήμερα τὴν ἀνεξαρτησίαν σου, αὔριον, αὔριον θὰ θελήσῃς νὰ κηρυχθῆς Βασίλειον... μεθαύριον...
Ἡ σύζυγος. (χαμηλοφώνως) Ὅχι, ἕως εἰς τὸν Βασίλειον μόνον θὰ φθάσω.
Ἡ σύζυγος. — Τί εἶπες;
Ἡ σύζυγος. — (Τραγουδιστῶ) Γλιχὺ τὸ ἔνομα Βασίλειον.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΙΑΜΒΟΥΣ

ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΥΣ

Γυρνᾷ κι ὀρμᾷ ὁ Μενέλαος
Μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι
Τὸ θάνατο στήν ἄπιστην
Ἐλένη νὰ προσφέρει.

Ἄλλ' ἐκεῖνη ὀλογάλανη
Μὲ τ' ἀνθισμένο χέρι
Τὸ ἀντίλογο κι ἀντίλυπο
Βοτάνι τοῦ προσφέρει.

Καὶ τὸ πίνει ὁ Μενέλαος,
Καὶ τοῦ πέφτει ἀπ' τὸ χέρι
Τὸ σπαθί, κ' ἔνα φίλημα
Στὴν Ἐλένη προσφέρει!

Ἡ γρηᾷ Ζωὴ ἀκουμπῶντας με
Χαϊδευτικά στὰ στήθη,
Μοῦ λέει τὸ παραμῦθι της,
Τὸ αἰώνιο παραμῦθι:

Βασιλοπούλα ἀγάπησε
Τὸ ξανθὸ παλληκάρι
Καὶ ζοῦσε μὲ μονάκριβο
Καῦμὸ γιὰ νὰ νὸ πάρη.

Ἄλλὰ μιὰ μέρα ὁ Δράκοντας
Τῆς φύλαγε καρτέρι,
Καὶ τὴν ἄρπαξε κ' ἔφυγε.
Ποῦ πάει; Κανεὶς δὲν ξέρει! —

Σπέρμα τῆς Χάμκως, δέρνεσαι
Μεσ' ἔς τὸ λάγνο χαρέμι.
Ἦγνο ζητᾷς, ὄχι ἔρωτα,
Μὰ κι ὁ ὕπνος σὲ τρέμει.

Σὲ διβάνι χρυσόστρωτο
Γέρνεις πρόσωπο χιόνι.
Ἄλλὰ τὸ Σοῦλι τὸ ἄπαρτο
Σὰ βραχνᾶς σὲ πλακῶνει.

Μόνον σκυμμένη ἐπάνω σου
Σὲ χαϊδεύ' ἡ ἀκριβή σου,
Σὰν πουλὶ ποῦ θὰ σάλευε
Στὴν ἄκρη μιᾶς ἀβύσσου!

Κωστῆς Παλαμᾶς.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

Ἡ κ. Σαμάρα, ὁ ἄριστος τῶν Ἑλλήνων μουσουργῶν, ἔσχε γέαν ἐπιτυχίαν διὰ τοῦ ἔργου του ἡ Ρέα, τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη εἰς Γένοβα καὶ θὰ παιχθῆ προσεχῶς εἰς Ρώμην.

Οἱ ἀγράμματοι εἰς τὴν Ἰταλίαν εἶναι 25 οἶο ἐπὶ τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ. Πόσοι ἄρα γε εἶναι εἰς τὴν Τουρκίαν;

Ἡ πλέον φιλόμουσος γυνὴ τῆς Ἰταλίας εἶναι ἡ βασιλομήτωρ Μαργαρίτα. Ἠγάπησε πολὺ τὸν Λάντην καὶ τὸν Καρδούτση.

Ἡ κ. Ἀριστοτέλης Ἀνδρῆς ἰατρός καὶ καθηγητὴς, καταγόμενος ἐκ Γαλλίας, ἐπολιτογραφηθῆ Ἕλληνας πολίτης, δώσας τὸν γενομισμένον ὄρκον ἐν ὄψει τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς.

Τὸ προσεχὲς ἔτος εἰς ὅλας τὰς ἐμπορικὰς σχολὰς τῆς Ἰταλίας θὰ διδάσκειται ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ἡ κ. Ρομανιόλη, καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Μοδένας ἐποίησε διάλειψιν εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν Κολλέγιον περὶ τῆς πινδαρικῆς ποιήσεως.

Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐτελέσθη τὸ παρελθὲν σάββατον μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ μεγάλου ἥρωος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως Κωνστ. Κανάρη.

Τὰ ἀθηναῖκα φύλλα ξεφωνίζον γιὰ τὴν ἐπελθούσαν δῆθεν χαλάρωσιν τῆς ἀσφαλείας τῶν δύο πόλεων. Δὲν φανταζόμεθα ἂν ὁμιλήσουν περὶ τῆς ἐδῶ ἀσφαλείας εἰς ποῖον λέξιόν θὰ εὔρουν τὴν κατάλληλον λέξιν ὅπως τὴν χαρακτηρίσουν.

Εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἐθνικὴν ἑορτὴν τῆς 25ης Μαρτίου, θὰ λάβουν χώραν ἐορταί, κατὰ τὰς ὁποίας θὰ γίνοντ' διαλέξεις ὑπὲρ τοῦ Λαχείου τοῦ Στόλου.

Ἡ ἱγμενικὴ κατάσταση τοῦ μεγάλου φιλοσόφου τῆς Ρωσίας Λέοντος Τολστόη ἐπεδεινώθη ἐμπνέουσα ἀνησυχίας.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον μας θὰ δημοσιεύσωμεν ἀνέκδοτα περὶ Σολωμοῦ, πάντῃ ἀγνωστα μέχρι σήμερον, ὡς μὴ ἀναφερόμενα εἰς κάμιν' αὐτῶν μέχρι τῶδε ἐκδόσεων τῶν ἔργων του.

Ἡ Σιοκρέτ-τ-Χα'ριὲ δὲν ἐννοεῖ νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὰς δικαίας ἀπαιτήσεις τῶν πελατῶν της καὶ ἐνεκα τούτου κάθε βράδν σκεδὸν γίνονται ἐπὶ τῆς γερφύρας μικροδιαδηλώσεις.

Ἡ Χιλμὴ πασᾶς ἀπήντησεν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Βοσπόρου, οἵτινες κατέρχονται δι' ἀτμακάτων εἰς τὴν γερφύραν, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἀντιπολιτευόμενοι τὴν Σιοκρέτ νὰ ἐπιβαίνουν ἀτιμήτους σκάφους, ἀλλὰ κωποκινήτων καὶ ἀεροκινήτων.

Ἡ σαρδελιοποίησις τῶν ἐπιβατῶν ἐντὸς τῶν βαγονίων τοῦ Τοῦνεί ἐξακολούθει. Προχθὲς ἡ σαρδελιοποίησις αὕτη ὑπερέβη τὰ ὅρια, πολλοὶ εἶχον ἀκράτητον ἐπιθυμίαν, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ ἐνδεχομένην ἀσφυξίαν, νὰ καθίσουν ἐπὶ τῶν ὁμων τῶν πλατῶν των.

Ἡ Λαὸς ἐκδίδεται τώρα δις τῆς ἐβδομάδος. Τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἐκθύμως. Τὰ ἄρθρα καὶ ἐν γένει διη ἢ ἔλη του κάμουν ἐντύπωσιν.

Ἡ Ἀγγλία εἰς τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια τὰ ὁποῖα θὰ κάμῃ προσεχῶς, θὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὸν μικρὸν ἀριθμὸν τῶν 14000 ἀντοκινήτων.

Ἡ στόλος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ὅστις περιώδευσεν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ὠκεανὸν κατηγάωσε 450000 τόνους γαιανθράκων.

Κάποιος ἐθνολόγος ὁμιλῶν περὶ τοῦ στόλου τούτου εἶπεν ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ ξαναβαφτίσῃ τὸν Ὠκεανὸν, διότι τὸ Ἑλληνικὸς δὲν εἶναι σύμφωνον μὲ τὰς σημερινὰς περιστάσεις.

Προχθὲς διέτρεχε τὴν Μ. Ὀδὸν τοῦ Γαλατᾶ πελώριον ἀντοκίνητον. Λέγεται ὅτι σκοπεῖται νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν συγκοινωνίαν τῆς πόλεως μας.

Τὰ ξενοδοχεῖα τῶν ἐξοχῶν εἶναι εἰς κίνησιν, καθαρίζονται, εὐρρεπίζονται. Καὶ ὁ κόσμος τῆς πρωτευούσης σαλισμένος ἀπὸ τὴν πολύμηρον βροχὴν καὶ τὴν παρομιώδη λάσπην σκέπτεται νὰ τὰ ἐπισκεφθῆ ἐφέτος ἐνωρίς. Ἀλλὰ μέχρι τοῦδε μόνον σκέπτεται. Ἡ πραγματοποιήσις τῆς ὁραίας ταύτης σκέψεως μὲ τὴν τρομερὰν οικονομικὴν κρίσιν τῆς ἀγορᾶς μας, φαίνεται ἀπραγματοποίητος.

Ἡ Ζεκὴ πασᾶς, ὁ μέγας καὶ πολὺς ἐπὶ ἀπολυταρχίας, λέγεται πῶς ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ γαλακτοπώλης. Τοῦ εὐχόμεθα καὶ εἰς ἀνώτερα.

Κατὰ λάθος παρελήφθη ὁ γενικὸς τίτλος «Παράδοξα Φαινόμενα» ἀπὸ τὴν διατριβὴν τοῦ κ. Ἀσάνη.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Δι' ἐνὸς γράμματος τοῦ ἀλφαβήτου μπορεῖτε νὰ κάμψτε ἕνα φόρεμα;

Γ. Μανρομμάτης.

ΛΥΣΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Τὸ αἰνίγμα τοῦ ὀγδόου φυλλαδίου μας, τὸ ἔλυσε ἡ δεσποινὴς Ἀσπραγῆ. Ἴδου ἡ λύσις της: Ρώμη, ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἰταλίας ῥόμι τὸ ποτὸν καὶ ῥώμη ἡ δύναμις. Συγχαίρομεν αὐτήν.

ΕΛΛΕΙΠΟΣΥΜΦΩΝΟΝ

A - a - - ω - - ι - ιώ - ε - ο - - a - - ι -

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Λέγεται ὅτι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Ὠραῖον δὲν εἶναι εἰς ἐπίζηλον βαθμὸν ἀνεπτυγμένη παρὰ τῆ ὁμογενεῖ κοινωνία μας. Εἶναι τοῦτο ἀληθές ἢ ψεῦδος; Ἴνα ἐξακριβώσωμεν τὴν ἀλήθειαν ὑποβάλλωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τὴν κατωτέρω ἐρώτησιν: Ποῖον ἐκ τῶν Ἑλλήνων διηγηματογράφων ἀρέσκετε;

Αἱ ἐπαντήσεις θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸν «Ἐπίκαιρον», Δέον ὅμως νὰ εἶναι καθαρογραμμένα.

Υπάρχει εἰς τὴν Κίναν μία πελορία κλίμαξ ἑξὶ χιλιάδων βαθμίδων. Εὐρίσκειται ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ὄρους Τάι-Σάν. Εἶναι δὲ ἡ ὑψηλότερα καὶ ἡ μακροτέρα τοῦ κόσμου. Τὸ ὕψος της εἶναι 1800 μέτρων καὶ τὸ μήκος ἑξὶ ὀλοκλήρων χιλιομέτρων.

Ζητούνται αντιπρόσωποι διὰ τὸν «Ἐπίκαιρον» εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Προτιμῶνται πράκτορες ἐφημερίδων καὶ βιβλιοπῶλαι. Ἄπειθυντέον εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

Ὁ ἐγγραφόμενος συνδρομητὴς εἰς τὸν «Ἐπίκαιρον» καὶ προπληρώνων τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ, ἔχει δικαίωμα μῆς ρεκλάμας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Σ. Υ. Πέραν.—Ἡ Γραμματικὴ τοῦ κ. Ροντάκη ἐξεδόθη τὸ πρῶτον τὸ 1900, ἀλλὰ κατεσχέθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου δι' ἀγνώστους ἡμῶν λόγους. Κατόπιν ἐξεδόθη βελτιωθεῖσα τὸ 1904 εἰς πολυτελὴ τόμον. Ἐὰν θέλετε δυνάμεθα ἀντὶ πέντε φράγκων νὰ σᾶς προμηθεύσωμεν μίαν. Εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα δὲν πωλεῖται.

Κον Ε. Τ. Πέραν.—Εἰς τὸ διαγώνισμα τοῦ 7ου ἀριθμοῦ μας ἀπετύχαιε. Ἐπρεπε νὰ προσαρμόσετε τὰ τεμάχια, τὰ ὁποῖα νὰ μᾶς ἀποστείλετε. Τὸ ἐπιτυχόν θὰ δημοσιευθῇ. Δὲν εἶναι ἀπίδι. Καὶ εἰς τὸ αἴνιγμα τοῦ 8ου ἀπετύχαιε. Ὡς διὰ τὴν γειογραφίαν σας θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸν 10ον ἀριθμὸν μας. Σᾶς παρακαλοῦμεν ὅμως εἰς προσεχῆ ἐπιστολήν σας νὰ μᾶς ἀποστείλετε καὶ τὸ ἀληθές σας ὄνομα, ἵνα γνωρίζωμεν μὲ ποῖον ἔχομεν νὰ κάμωμεν.

Δεσποινίδα Ἀστραπὴν, Πέραν.—Ἡ διεύθυνσις καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κ. Δίγκα βουλευτοῦ διωρθώθησαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας ὑπὲρ τοῦ «Ἐπικαίρου». Τὸ αἴνιγμα τοῦ ὀγδόου φύλλον τοῦ εἰλόσατε. Περιμένομεν τὰς μεταφράσεις σας ἐκ τοῦ γαλλικοῦ καὶ ἰταλικοῦ. Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ νὰ προτιμήσετε τῆς Μαθιλίδης Σερῶο.

Κον Δονάτον, Πέραν.—Ἀνεγνώσαμεν μετὰ προσοχῆς τὸ ποιήμα σας. Βλέπομεν ὅτι ἔχετε ἀρετὴν αἴσθησιμα καὶ ποιητικὴν φλόγα, ἀλλὰ μὴ βιάζεσθε νὰ δημοσιεύσετε. Θὰ γράψετε ἴσως εἰς προσεχῆς μέλλοις πολὺ καλῆτερα, τὰ ὁποῖα εὐχαρίστως θὰ δημοσιεύῃ ὁ «Ἐπίκαιρος». Νὰ ἀποφεύγετε τὰς περιτολογίας καὶ τὰ ἀπίθανα. Πρὸ πάντων νὰ ἀποφεύγετε μερικὸν στίχον ὡς τοὺς κατωτέρω:

Ὅταν πρῶί, πολὺ πρῶί, ἢ φῶις πρὶν ξυπνήση

Ἀρέβαινε σὰν πῆροδικα ἔ' ἄρνιά της νὰ βοοκήση.

Μᾶς φαίνεται ὅτι ἡ φῶις δὲν ξυπνᾷ, διότι δὲν κοιμᾶται, καὶ οὐδέποτε ἠκούσαμεν οἱ πῆροδικες νὰ βοοκῶν ἔ' ἄρνιά τους. Δὲν γνωρίζομεν εἴαν ξέρον τὴν ἐπιστήμην αὐτήν, ἀλλ' ἀμφιβάλλομεν εἴαν αἱ πῆροδικες ἠμποροῦν νὰ ἔχουν ἄρνιά. Βεβαίως ἐσεῖς θέλετε νὰ εἴπητε ὡς ἡ ἐπεὶ νῆς, ἀλλὰ διατὶ ἡμεῖς νὰ μὴ τὸ πῶομεν διὰ τὰς πῆροδικας. Στείλατέ μᾶς ἄλλα μικρότερα.

Κον Π* Πέραν.**—Ὁ ὑπογράφων Σερόφυλλος δὲν εἶναι συγγράτης τοῦ «Ἐπικαίρου». Ἀνήκει εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς συντάξεως.

Κον Δ. Μ. Πρίγκηπον.—Εἰς προσεχῆς φύλλον. Περί πνευματισμοῦ κατὶ μᾶς ἐπισχέθη ἀγαπητὸς συγγράτης. Ἐχετε λατρεῖν ὄμοιον.

Δεσποινίδα Κ. Κ. Μέγα Ρεῦμ.—Δὲν πρέπει νὰ θυμῶνεται. Ὅριστε, τὸ νεώτερόν σας ἔχει περισσότερον χάριν, εἶναι ὅμως ἀτελές. Διαφαίνεται ἡ ἀγωνία τὴν ὁποῖαν κατεβάλατε πρὸς εὐρεσιν τῆς ὁμοιοκαταληξίας. Ἐὰν σᾶς δυσκολεῖ πολὺ πετάξατέ τὴν. Οἱ ἄρχαοὶ δὲν εἶχον ὁμοιοκαταληξίαν, εἶχον ὅμως μέτρον καὶ ρυθμὸν, εἶχον μουσικὴν. Νὰ διαβάσετε, πάντοτε νὰ διαβάσετε, ὅτι θὰ σᾶς εἴπῃ τὸ διάβα δὲν μποροῦμεν νὰ σᾶς τὸ εἴπωμεν ἡμεῖς.

Γλυκ.

511

103

Κον Α. Δ. Πέραν.—Καὶ ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ὑπὲρ τῶν βρωμοφυλλάδων ποῦ πωλοῦνται εἰς τοὺς δρόμους. Βεβαίως ἡ νεολαία μας ἔχει ἀνάγκην νὰ ἀγαπῶσθε ἐργα λεπτότερα.

Δεσποινίδα Μπ. Ὁρτάκιοι.—Τὴν λαμβάνετε ταχυδρομικῶς τὸν «Ἐπίκαιρον», εἰς τὸ μέλλον θὰ τὴν λαμβάνετε διὰ διαγομῶς, ἐπιτήδες προσληφθησόμενος δι' ὑμᾶς.

Κον Καράσογλου Ἀγκυραν.—Ὄνοματα ἐλήφθησαν, ἐνεγράφησαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

Κον Εὐρ. Πέραν.—Τὴν μετάφρασίν σας καὶ τὸ ποιηματικὸν τὸ ἐλάβομεν πολὺ ἀργά, τὸ φύλλον μας ἐτίθετο εἰς τὸ πιστότηρον. Θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Λίδα Μ. Νεοχώριον.—Μετ' εὐχαριστήσεως ἐμάθομεν τὸ χαρμόσυνον γεγονός. Σᾶς εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέφην.

Κον Α. Ν. Μακροχώριον.—Ὁραία ἡ ἰδέα. Θὰ ἦτο μεγάλη ἐπιτυχία εἴαν ἦτο δυνατόν νὰ τεθῇ εἰς πρᾶξιν. Δυστυχῶς ὅμως ἡ μετριοφροσύνη τῶν ὠραίων μας ἴσως δὲν τὸ ἀνεχθῇ. Δὲν τολμῶμεν. Ἐπιφυλασσόμεθα ὅμως νὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς τὰς καλλονὰς τῆς πόλεως. Ἐνῶ ἔπρεπε νὰ δημοσιεύσωμεν τὰς ἀσχίμους. Διότι αἱ καλλοναὶ εἶναι αἱ περισσότεραι.

ΤΗΝ ἐργολαβίαν τοῦ «Ἐπικαίρου» ἀνέλαβον διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ περιχώρα οἱ ἐνταῦθα πράκτορες ἑλληνικῶν ἐφημερίδων κ.κ. Γιαννικόπουλος καὶ Δημητρόπουλος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ εἰς φυλλάδια 10 παρᾶδων «Ὁ Σύλλογος τῶν Ἀγάμων» καὶ τὸ «Φίφτυ τοῦ», ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἐν Ἀθήναις ἐκδοτικοῦ γραφείου Βασιλείου Τσαγκάρη καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καπνοπωλεῖα καὶ ὑπὸ τῶν ἐφημεριδοπωλῶν. «Ὁ Σύλλογος τῶν Ἀγάμων» καὶ τὸ «Φίφτυ τοῦ» ἐμποιεῖ κατάπληξιν ἐν Ἀθήναις διὰ τὰ ἀποκαλυπτικὰ αὐτῶν σημεῖα.—Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι ἐνταῦθα: Γιαννικόπουλος - Δημητρόπουλος.

ΟΛΟΙ εἰς τὴν ἀποθήκην γαιανθοράκων **ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ Ν. ΔΙΑΡΟΥ**, ἐν Ὀτν-Καπὴν, Τουφεκχανέ, ἀριθμ. 49.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΣΑΡΗΓΙΑΝΝΗ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

22 — Γιουσκὸν Καλδὶρίμ, — 22.

Παλιὸς εἶδους βιβλία νέα καὶ μεταχειρισμένα βιβλία σπάνια ἐξητημένα, δυσῆρα κ.τ.λ.— Προμήθεια οἰοδῆποτε βιβλίων ἐπὶ παραγγελίαν καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.— Ἀγορὰ βιβλίων διαφόρων νέων ἢ μεταχειρισμένων καθὼς καὶ ὁλοκλήρων βιβλιοθηκῶν.— Ἐγγραφαὶ συνδρομητῶν εἰς ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ περιοδικά.— Ἐργασίαι τυπολιθογραφικαὶ καὶ βιβλιοδετικά, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν Ταταούλοις παρὰ τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον, ὁδὸς Σακᾶ ἀριθμ. 8, μικρὰ ξυλῖνη νεόκτιστος σκία με δύο πατώματα καὶ δύο δωμάτια ἄνωθεν καὶ αὐτὴν κάτωθεν, με φρέαο, προφυλαττομένη ὑπὸ δύο τοίχων κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς. Τιμὴ συγκαταβατική. Πληροφορία παρ' ἡμῶν.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ε. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ

Κουρσοῦμ χάν, ἀριθμ. 3.